

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูล



ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่ง เนื้อหาออกเป็น ๕ ตอนด้วยกันคือ

ตอนที่ ๑ ซึ่งจะ เรนอข้อมูลต่อไปนี้ เป็นความคิด เห็นเกี่ยวกับตัวตนของเด็ก แต่ละกลุ่ม (กลุ่ม เด็กดี กลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ กลุ่ม เด็กค่อนข้าง เกเร และกลุ่ม เด็ก เกเร) โดยจำแนกลักษณะ การมองตนเองแต่ละด้าน (Evaluation Activity Potency และ Interpersonal Quality) เพื่อให้ เห็นอย่างชัดเจน เกี่ยวกับการมองตนเองแต่ละด้าน และของ เด็กแต่ละกลุ่ม

ผู้วิจัยได้นำข้อมูล เกี่ยวกับการมองตนเอง ของ เด็กแต่ละกลุ่ม มา เปรียบ เที่ยบความแตกต่างค่า t โดยจำแนกลักษณะการมองตนเองแต่ละด้าน ของ เด็กที่ละคู่ คือ

- ๑.๑ เด็กดีกับ เด็กที่ เรียกว่าดีได้
- ๑.๒ เด็กดีกับ เด็กค่อนข้าง เกเร
- ๑.๓ เด็กดีกับ เด็ก เกเร
- ๑.๔ เด็กที่ เรียกว่าดีได้กับ เด็กค่อนข้าง เกเร
- ๑.๕ เด็กที่ เรียกว่าดีได้กับ เด็ก เกเร
- ๑.๖ เด็กที่ค่อนข้าง เกเรกับ เด็ก เกเร

เพื่อทราบ ว่า เด็กแต่ละคู่ มีการมองตนเองคลั่งคลึงหรือแตกต่างกัน หรือไม่ในการมอง แต่ละด้าน

ตอนที่ ๒ เป็นข้อมูลแสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้การตอบสนองของผู้อื่น หลายฝ่ายที่มี ต่อตน ของ เด็กแต่ละกลุ่ม ในการมองตนเองแต่ละด้าน เพื่อจะได้ทราบว่า เด็กรับรู้ ว่า คนอื่นในโลกบ้างที่มี ความคิดสอดคล้องหรือแตกต่างกัน ในการมอง เกี่ยวกับตัว เด็ก

มีข้อมูลซึ่งแสดงด้วยกราฟเส้นโค้ง เกี่ยวกับการมองเห็นด้าน Evaluation ของเด็กทั้ง ๔ กลุ่ม และกราฟแสดงความแปรผันที่เด็กรับรู้ได้จากการมองของผู้อื่นในด้าน Evaluation เช่นเดียวกัน เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นการมองเห็นของเด็กทั้ง ๔ กลุ่ม ในด้าน Evaluation ว่าจะมีลักษณะเป็นอย่างไร แต่ละกลุ่มจะสูงหรือต่ำกว่ากันมากน้อยเท่าใด และดูว่าเด็กรับรู้ว่ามีผู้อื่นมองเห็น คล้ายคลึงหรือแตกต่างกันมากแค่ไหนโดยพิจารณา Mean Correlation ของการรับรู้การตอบสนองของผู้อื่นหลายฝ่ายต่อตน

ตอนที่ ๓ เป็นการเสนอการเปรียบเทียบตัวกลางเลขคณิต ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ที่ผู้อื่นรวมทุกฝ่ายมองเห็น โดยการจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้าน

และผู้วิจัยได้นำข้อมูลเกี่ยวกับ การที่เด็กรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น โดยจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้าน มาเปรียบเทียบความแตกต่างค่า t ของเด็กที่จะกลุ่ม คือ

- ๓.๑ เด็กดีกับ เด็กที่เรียกว่าดีได้
- ๓.๒ เด็กดีกับ เด็กอ่อนข้าง เกเร
- ๓.๓ เด็กดีกับ เด็ก เกเร
- ๓.๔ เด็กที่เรียกว่าดีได้กับ เด็กอ่อนข้าง เกเร
- ๓.๕ เด็กที่ เรียกว่าดีได้กับ เด็ก เกเร
- ๓.๖ เด็กอ่อนข้าง เกเรกับ เด็ก เกเร

เพื่อให้ทราบว่า เด็กแต่ละกลุ่ม รับรู้ว่ามีผู้อื่นมองเห็น แต่ละด้านคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร

ตอนที่ ๔ เป็นการเสนอข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างค่า t ของการมองเห็นของทุกด้าน ระหว่างเด็กแต่ละกลุ่ม เพื่อให้ทราบว่า เด็กแต่ละกลุ่มมีการมองเห็นเองทุก ๆ ด้านรวมกันแล้ว คล้ายคลึงหรือแตกต่างกันอย่างไร

ตอนที่ ๕ ผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลแสดงค่าสหสัมพันธ์อย่างซับซ้อน (Multiple Correlation) ระหว่างการมองเห็นเองและการที่เด็กรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น โดยจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้าน เพื่อให้ทราบว่า การที่เด็กรับรู้การมองเห็นจากพ่อ เพื่อนนักเรียน แม่ เพื่อนสนิท และครู จะมีความ

สัมพันธ์กันหรือไม่ หรือมากน้อยแค่ไหน กับการมองเห็นของผู้ตอบ โดยจำแนกเป็นการมองเห็นแต่ละด้าน แล้วต่อมา ก็เสนอ เป็นสหสัมพันธ์ส่วนย่อย (Partial Correlation) ระหว่างการรับรู้การมองเห็น จากพ่อ เพื่อนนัก เรียน แม่ เพื่อนสนิท และครู กับการมองเห็นเองของผู้ตอบ และผู้ต่อพิจารณาความสัมพันธ์ของข้อมูลคู่ใดคู่หนึ่งโดยเฉพาะ โดยให้ข้อมูลชุดอื่นมีค่าคงที่ เพื่อจะดูว่าคู่ใดมีความสัมพันธ์มากน้อยประการใด โดยจำแนกการมองเห็นแต่ละด้านและ เด็กแต่ละกลุ่ม

ท้ายที่สุด เป็นการ เสนอข้อมูล เปรียบ เที่ยบตัวกลาง เลขสถิติการมองเห็นของ เด็กและที่เด็ก รับรู้การมองเห็นผู้อื่นรวมทุกด้านของ เด็กแต่ละกลุ่ม เพื่อให้ทราบว่า เด็กแต่ละกลุ่มมองเห็นเองและที่เด็กรับรู้ว่ามีผู้อื่นมองเห็นรวมทุกด้านเท่าใดกันทีเดียว หรือแตกต่างกันมากน้อยประการใด ในเด็กแต่ละกลุ่ม

ตารางที่ ๑ แสดงผลรวมของคะแนนที่แสดงถึงองค์ประกอบความคิด เกี่ยวกับตัวตนของเด็กดี โดยจำแนกลักษณะองค์ประกอบแต่ละด้าน

องค์ประกอบความคิด เกี่ยวกับตัวตน	คะแนนการมองเห็นของเด็กดี		
	คะแนนรวม	\bar{X}	S. D.
Evaluation	๓๗๒	๑๐.๖๓	๒.๓๒
Activity	๔๐๘	๑๔.๕๘	๑.๐๒
Potency	๓๘๗	๑๑.๓๔	๒.๑๒
Interpersonal Orality	๔๖๖	๑๓.๓๑	๒.๘๖

จากตารางที่ ๑ เมื่อพิจารณาว่าเฉลี่ยขององค์ประกอบความคิด เกี่ยวกับการมองเห็นของเด็กดีจะพบว่า คะแนนเฉลี่ยที่สูงสุดคือคะแนนเฉลี่ยด้าน Activity เท่ากับ ๑๔.๕๘ แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้มองเห็นตนเองว่า เป็นผู้มีพลังและประพจน์ ก็ริมา มารยาทดี เหนือกว่าผู้อื่น ๆ โดยเฉพาะ เด็กเป็นเด็กดี ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า การมองเห็นเองนั้น เขาจะเน้นรูปแบบพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นสำคัญ และเรายังพบอีกว่าเด็กมีความคิดเกี่ยวกับ Evaluation การประเมินตนเท่ากับ ๑๐.๖๓ ค่อนข้างที่ต่ำ แต่ก็มีได้หมายความว่า เขาไม่ความทะเยอทะยาน หรือไม่มีความสามารถที่จะไปสู่จุดหมายปลายทาง แต่หมายความว่า เขาคิดว่าตนมีความสามารถแต่ไม่มีความสามารถเท่ากับที่เขา

จะมีได้จริง ๆ เท่านั้นตามที่ Sister M. Amatora^๑ เคยกล่าวไว้ในการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบการประเมินตนเองด้านบุคลิกภาพ Comparisons in Self Evaluate in Personality และอาจจะเป็นเพราะวัฒนธรรมไทยเรา มีการยึดถือในคุณค่าเกี่ยวกับการถ่อมตน จึงทำให้เด็กประเมินตนต่ำกว่าที่ควรได้

ตารางที่ ๒ แสดงผลรวมของคะแนนที่แสดงถึงองค์ประกอบ ความคิด เกี่ยวกับตัวตนของเด็กที่เรียกว่าสติได้ โดยจำแนกลักษณะขององค์ประกอบแต่ละด้าน

องค์ประกอบความคิด เกี่ยวกับตัวตน	ความคิด เกี่ยวกับตัวตนของเด็กที่เรียกว่าสติได้		
	คะแนนรวม	X	S.D.
Evaluation	๔๖๓	๑๑.๕๘	๒.๗๕
Activity	๕๕๐	๑๔.๗๕	๒.๖๘
Potency	๔๗๗	๑๑.๙๓	๒.๖๑
Interpersonal Quality	๕๖๘	๑๔.๒๐	๒.๓๐

จากตารางที่ ๒ เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเองด้านต่าง ๆ ของเด็กกลุ่มที่เรียกว่าสติได้แล้ว พบว่าคะแนนเฉลี่ยสูงอยู่ที่ Activity และ Interpersonal Quality ๑๔.๗๕ และ ๑๔.๒๐ แสดงให้เห็นว่าเด็กเหล่านี้ ให้คะแนนตนเองว่าเป็นผู้มีกิริยา มารยาท การเคลื่อนไหวอยู่ในเกณฑ์ และขะยะเดียวกัน เขาก็ให้ความสำคัญ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คือเห็นคุณค่าของการสังคมน้อย

ส่วนคะแนนต่ำอยู่ที่การมองตนเองด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๑.๕๘ การประเมินตนเองและการมองตนเองด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๙๓ แสดงว่าเขาคิดว่าตนไม่ใช่ดีเลิศเท่าไรนัก แต่ที่แสดงให้เห็นว่าเป็นกลุ่มที่รักสงบพอสมควร แม้จะรู้จักคุณค่าของสังคมแต่ก็ไม่นิยมการใช้กำลังอำนาจ

^๑Elizabeth B. Hurlock, Child Development, p . 486.

ตารางที่ ๓ แสดงผลรวมของคะแนนที่แสดงถึงองค์ประกอบความคิด เห็น เกี่ยวกับตัวตนของ เด็กก่อนวัย เเก เร โดยจำแนกลักษณะองค์ประกอบแต่ละด้าน

องค์ประกอบความคิด เกี่ยวกับตัวตน	ความคิด เกี่ยวกับตนเองของเด็กก่อนวัย เเก เร		
	คะแนนรวม	\bar{X}	S.D.
Evaluation	๕๕๗	๑๓.๐๖	๓.๕๖
Activity	๕๕๕	๑๕.๘๖	๒.๙๒
Potency	๕๕๐	๑๒.๘๖	๒.๙๘
Interpersonal Quality	๕๑๗	๑๔.๘๐	๒.๐๘

จากตารางที่ ๓ เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของการมองตนเองด้านต่าง ๆ ในเด็กก่อนวัย เเก เร พบว่า คะแนนสูงจะอยู่ที่การมองตนเองด้าน Activity เท่ากับ ๑๕.๘๖ แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้มอง ตนเองว่าเป็นผู้มีอำนาจปฏิกิริยา มารยาท ความประพฤติอยู่ในเกณฑ์ รองลงมาได้แก่ คะแนนการมองตน ด้าน Interpersonal Quality ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สรุปได้ว่าเด็กกลุ่มนี้เห็นคุณค่าและ คิดว่าตน เข้ากับผู้อื่นได้พอสมควรทีเดียว ส่วนคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดของการมองตนเอง ได้แก่ คะแนน เฉลี่ยการมองตนเองด้าน Potency เท่ากับ ๑๒.๘๖ ซึ่งก็แสดงว่า เด็กกลุ่มนี้ไม่คิดว่าตนเป็นพวกชอบใช้อำนาจหรือความรุนแรง

ตารางที่ ๔ แสดงผลรวมของคะแนนที่แสดงถึงองค์ประกอบความคิด เกี่ยวกับตัวตน ของ เด็ก เเก เร โดยจำแนกลักษณะองค์ประกอบแต่ละด้าน

การมองตนเองในแต่ละด้าน	คะแนนของเด็ก เเก เร		
	คะแนนรวม	\bar{X}	S.D.
Evaluation	๕๓๐	๑๓.๒๕	๒.๙๔
Activity	๕๒๕	๑๓.๑๒	๒.๙๐
Potency	๕๖๐	๑๑.๕๐	๒.๙๖
Interpersonal Quality	๕๖๘	๑๔.๑๐	๒.๘๘

กลุ่มเด็ก เกเร เป็นเด็กจากสถานฝึกอบรม และต้องโทษ ทุกที่กอบรมอยู่ ณ สถานฝึกและ อบรมบ้านกรูชา มีฐานความผิดอยู่หลายลักษณะ ฐานความผิดในอาชญากรรม หมายถึง ลักษณะความ ผิดที่เด็กกระทำ ซึ่งทำให้ถูกจับกุม และถูกส่งตัวมาสถานฝึกฯ กลุ่มเด็ก เกเรนี้ มีทั้งหมด ๔๐ คน มี ฐานความผิดดังนี้คือ เกี่ยวกับทรัพย์สิน ๑๖ คน (๔๐%) ทำร้ายร่างกาย ๒ คน (๕%) ยาเสพติด ๑๔ คน (๔๕%) ปลอมเอกสาร ๑ คน (๒.๕%) อนาคตอันสั้น ๑ คน (๒.๕%) อาวุธปืนและวัตถุ ระเบิด ๒ คน (๕%) และพยายามฆ่า ๑ คน (๒.๕%) ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้ว จะพบว่าเป็นการกระทำ ความผิดที่ไม่รุนแรงนัก จึงเป็นเด็ก เกเรตามกฎหมาย เพราะฝ่าฝืนกฎระเบียบของกฎหมาย แต่ไม่มี ความรุนแรงทางพฤติกรรมเท่าไรนัก เพราะปรากฏว่า เป็นเด็กที่กระทำความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และ ยาเสพติด เป็นส่วนมาก

ข้อมูลจากตารางแสดงว่า เด็กในกลุ่มให้คะแนนการมองตนเองด้าน Interpersonal Quality สูงสุดเท่ากับ ๑๔.๑๐ แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้ของสังคมและคิดว่าตนเข้ากับคนอื่น ๆ เป็นที่ยอมรับจากสังคม ส่วนเฉลี่ยของการมองตนเองต่ำ คือคะแนนการมองตนเองด้าน Potency หรือการใช้ กำลัง อารมณ์ ความรุนแรง แสดงว่า เด็กเห็นว่าตนไม่ใช่คนรักสงบนัก มีการใช้ความรุนแรงและ อารมณ์ ซึ่งข้อมูลนี้สอดคล้องกับสามัญสำนึกอยู่มากทีเดียว

ตารางที่ ๕ ข้อมูลแสดงการเปรียบเทียบการมองตนเองของเด็กแต่ละกลุ่ม โดยจำแนก ลักษณะการมองแต่ละด้าน

การมองตนในแต่ละด้าน	เด็กดี		เด็กที่เรียกว่าดีได้		เด็กค่อนข้างเกเร		เด็ก เกเร	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ค่าเฉลี่ย	S.D.
Evaluation	๑๐.๖๓	๒.๓๖	๑๑.๕๘	๒.๗๕	๑๓.๐๖	๓.๕๖	๑๓.๒๕	๓.๕๖
Activity	๑๔.๕๔	๑.๐๒	๑๔.๗๕	๒.๖๘	๑๕.๘๖	๒.๗๒	๑๓.๑๒	๓.๕๔
Potency	๑๑.๓๘	๒.๑๒	๑๑.๘๓	๒.๖๑	๑๒.๘๖	๒.๕๘	๑๑.๕๐	๓.๒๕
Interpersonal Quality	๑๓.๓๑	๒.๘๖	๑๔.๒๐	๒.๓๐	๑๕.๘๐	๒.๐๘	๑๔.๑๐	๓.๖๒

จากตารางที่ ๕ แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มที่ ๑, ๒, และ ๓ ซึ่งเป็นเด็กดี เด็กที่เรียกว่าดี

ได้ และเด็กก่อนข้างเกร ซึ่ง เป็น เด็กนักเรียนเหมือนกันนั้น คะแนนการมองเห็นตนเองสูงสุดจะอยู่ในด้าน การมองเห็นทาง Activity ส่วนเด็กกลุ่มที่ ๕ ซึ่งเป็นเด็กเกร ได้แก่เด็กที่กระทำผิดอยู่ในสถาน ฝึกอบรมบ้านกรุดานั้น การมองเห็นตนเองสูงสุดอยู่ที่ด้าน Interpersonal Quality หรือความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคล มีพรรคพวกมาก เก่งสังคม คะแนนจะห่างไปจากกลุ่ม เด็กนักเรียน ส่วนคะแนนการมองเห็น ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำนั้น เด็กดี และเด็กที่เรียกว่าดีได้จะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดตรงกันที่ด้าน Evaluation หมายความว่าเด็กที่มีความประพฤติดี จะประเมินตนเองไม่สูง ส่วนเด็กก่อนข้างเกร และเด็กเกร ค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำสุดทั้ง ๒ กลุ่มจะอยู่ที่การมองเห็นด้าน Potency เหมือน ๆ กัน หมายความว่าเด็กที่มีความประพฤติไม่ค่อยดีหรือไม่ดี ก็จะมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดตรงกันที่ด้าน Potency แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ แล้วก็ใกล้เคียงกัน

อนึ่งด้าน Evaluation พบว่า เด็ก ๒ กลุ่มหลัง คือเด็กก่อนข้างเกร และเด็กเกร ประเมินตนเองสูงกว่า เด็กดีและเด็กที่เรียกว่าดีได้ แสดงว่าเด็กที่มีระดับพฤติกรรมต่ำลงจะประเมินตนเองสูงขึ้น

ตารางที่ ๖ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองเห็น โดยจำแนกลักษณะของการมองเห็น แต่ละด้านของ เด็กดี และ เด็กที่เรียกว่าดีได้

กลุ่มของเด็ก	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{Y}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
เด็กดี (๓๕ คน)	๑๐.๖๓	๒.๓๒		๑๔.๔๔	๑.๐๒		๑๑.๓๔	๒.๑๒		๑๓.๓๑	๒.๔๖	
เด็กที่เรียกว่าดีได้ (๔๐ คน)	๑๑.๕๘	๒.๗๕	-๑.๖๒๒	๑๔.๗๕	๒.๖๕	๐.๔๕๔	๑๑.๕๓	๒.๖๑	-๑.๑๕๒	๑๔.๒๐	๒.๓๐	-๑.๔๗๑

จากตารางที่ ๖ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า

- เด็กดีจำนวน ๓๕ คนมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๐.๖๓ ความ

เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๓๒ และเด็กที่เรียกว่าดีได้ จำนวน ๕๐ คน ค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๑.๕๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๕๕ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตทั้ง ๒ กลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t_{.๐๕} = -๑.๖๒$) ซึ่งแสดงว่าเด็กดีและเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีการมองเห็นตนเองด้าน Evaluation แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กดีมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๔.๕๔ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑.๐๒ และเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๔.๗๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๖๔ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตทั้ง ๒ กลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่า เด็กและเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีการมองเห็นตนเองด้าน Activity เหมือน ๆ กันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เด็กดีมีคะแนนค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๓๔ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๑๒ เด็กที่เรียกว่าดีได้ มีคะแนนค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๔๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๖๑ เมื่อทดสอบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิตของทั้ง ๒ กลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เด็กดีและเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีการมองเห็นตนเองด้าน Potency ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เด็กดีมีคะแนนค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๓.๓๑ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๔๖ เด็กที่เรียกว่าดีได้ มีคะแนนค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๒๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๓๐ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตทั้ง ๒ กลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t_{.๐๕} = -๑.๔๗$) แสดงว่าเด็กดีและเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีการมองเห็นตนเองด้าน Interpersonal Quality แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปแล้วปรากฏว่า การมองเห็นของเด็กดี และเด็กที่เรียกว่าดีได้นั้น แตกต่างกันอยู่ ๒ ด้าน คือ ด้านการประเมินตน (Evaluation) และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Quality) มีความแตกต่างกันในระดับนัยสำคัญที่ .๐๕ ทั้ง ๒ ด้าน แสดงว่าทั้งเด็กดีและเด็กที่เรียกว่าดีได้นั้นมีการประเมินตนเอง และมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal

Quality) แตกต่างกัน แต่ก็เป็นการแตกต่างที่เข้าไปในทางตรงกันข้ามกับสมมุติฐานข้อ ๑

ส่วนการมองตนในด้าน Activity หรือกิริยา มารยาท ความประพฤติ และการมองตนด้าน Potency หรือการใช้พลังอำนาจ ไม่แตกต่างกัน ด้าน Activity นี้มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงใกล้เคียงกันคือ ๑๔.๕๔ และ ๑๔.๗๔ แสดงว่าเห็นคุณค่าและรู้สึกค่าตนเป็นผู้มีพฤติกรรมในด้านดีเหมือน ๆ กัน และการมองตนด้าน Potency นี้ก็ไม่แตกต่างกัน คือมีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือ ๑๑.๓๔ และ ๑๑.๕๓ แสดงว่ามองตนเองเป็นผู้รักสงบ ไม่ชอบใช้กำลังหรือความรุนแรงคล้ายคลึงกัน

ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุดของเด็กดี และเด็กที่เรียกว่าดีได้ อยู่ด้านเดียวกันคือด้าน Activity กิริยา มารยาท ความประพฤติแสดงการมองตนเองว่า มีพฤติกรรมในทางที่ดีตรงกันและไม่มีความแตกต่างกันใด ๆ เลย เมื่อพิจารณาค่าตัว t แล้ว แสดงว่ามองตนเองเหมือนกันมากและค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำอยู่ด้านประเมินตน Evaluation เช่นเดียวกัน แต่เมื่อพิจารณาจากค่าความแตกต่างค่า t เฉพาะด้านการประเมินตนด้านเดียวแล้ว ก็พบว่ายังมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญอยู่ แสดงว่าเด็กมีการมองตนด้านการประเมินตนด้อยกว่าด้านอื่นเหมือนกัน

ตารางที่ ๗ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตน โดยจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้านของเด็กดีและเด็กอ่อนข้าง เกร

กลุ่มของเด็ก	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
เด็กดี (๓๔ คน)	๑๐.๖๓	๒.๓๒		๑๔.๕๔	๑.๐๒		๑๑.๓๔	๒.๑๒		๑๓.๓๑	๒.๘๖	
			-๓.๓๘๓			-๒.๕๒๔			-๒.๔๕๔			-๒.๕๐๘
เด็กที่อ่อนข้าง เกร (๓๕ คน)	๑๓.๐๖	๓.๘๖		๑๔.๘๖	๒.๔๒		๑๒.๘๖	๒.๕๘		๑๔.๘๐	๒.๐๔	

จากตารางที่ ๗ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กดีจำนวน ๓๔ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๐.๖๓

ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๓๒ และ เด็กที่ค่อนข้าง เกเร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๓.๐๖ ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๕๖ เมื่อทดสอบความแตกต่าง ระหว่างมัชฌิม เลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ($t = ๒.๐๐๑๕ = ๒.๓๖๒$) แสดงว่าเด็กดีและเด็กค่อนข้าง เกเร มีการมองเห็นตนเองด้าน Evaluation แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กดีมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๕.๕๔ ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑.๐๒ เด็กที่ค่อนข้าง เกเร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๕.๕๖ ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๕๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ($t = ๒.๐๐๑๕ = ๒.๕๒๕$) แสดงว่าเด็ก ดีและ เด็กค่อนข้าง เกเร มีการมองเห็นด้าน Activity แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เด็กดีมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๓๔ ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๑๒ เด็กที่ค่อนข้าง เกเร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Potency เท่ากับ ๑๒.๕๖ ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๔๘ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ($t = ๒.๐๐๑๕ = ๒.๔๕๕$) แสดงว่าเด็ก ค่อนข้าง เกเร มีการมองเห็นด้าน Potency แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. เด็กดี มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๓.๓๑ ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๕๖ และ เด็กที่ค่อนข้าง เกเร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๕๐ ความ เบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๐๔ เมื่อทดสอบ ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ($t = ๒.๐๐๑๕ = ๒.๕๐๔$) แสดงว่า เด็กดี และ เด็กค่อนข้าง เกเรมีการมองเห็นตนเองด้าน Interpersonal Quality แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ

สรุปแล้วปรากฏว่า การมองเห็นของเด็กดี และ เด็กค่อนข้าง เกเร ทั้ง ๔ ด้าน แตกต่างกัน คือ ด้าน Evaluation ประเมินตนเองแตกต่างกันในระดับนัยสำคัญที่ .๐๐๑ ด้าน Activity คือ ภารกิจเบริยา .๐๐๐๕ ด้าน Potency คือการใช้กำลังอำนาจ เท่ากับ .๐๐๑ และด้าน Interpersonal Quality คือความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เท่ากับ .๐๐๑ แสดงให้เห็นว่า การมองเห็น

ตนของเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ ไม่มีความคล้ายคลึงกันเลย แม้แต่ด้านเดียว พบว่าค่าเฉลี่ยของการมองตนเอง จะอยู่ในการมองตนเองด้านเดียวกันคือ การมองตนเองด้าน Activity หรือ กิริยา มารยาท ค่าเฉลี่ยของเด็กดี เท่ากับ ๑๔.๕๕ ส่วนเด็กก่อนเข้าเกรเท่ากับ ๑๔.๘๖ แสดงว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมองว่าตนเป็นผู้มีความประพฤติอยู่ในเกณฑ์ แต่ถ้เมื่อพิจารณาว่าความแตกต่างค่า t เฉพาะด้าน Activity กิริยา มารยาท ด้านเดียว จะพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ $p < 0.005$ แสดงว่าเด็กทั้งสองกลุ่มมองตนเอง ในด้าน Activity กิริยา มารยาท แตกต่างกันอยู่ คะแนนเฉลี่ยด้านของเด็กคืออยู่ที่ด้าน Evaluation การประเมินตน แสดงว่า เด็กดี มีได้เห็นว่า ตนเป็นคนดี หรือมีความสามารถเกิน คือมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๑๐.๖๓ ส่วนเด็กที่ก่อนเข้าเกร มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองต่ำที่ด้าน Potency การใช้พลังกำลังกาย แสดงว่า เขา คิดว่าตนเองเป็นคนอ่อนแอจะรุนแรงและชอบใช้กำลัง

อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าเด็กทั้งสองกลุ่มนี้จะมีความแตกต่างกันจริง ๆ ในทุก ๆ ด้าน แต่ก็ เป็น ความแตกต่างที่ไม่ตรงกับสมมุติฐาน ข้อ ๑

ตารางที่ ๘ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตน โดยจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้าน ของ เด็กดี และ เด็ก เกร

กลุ่มของเด็ก	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
เด็กดี (๓๕ คน)	๑๐.๖๓	๒.๓๒		๑๔.๕๕	๑.๐๗		๑๑.๓๔	๒.๑๒		๑๓.๓๑	๒.๘๖	
			๓.๘๕๒			๒.๘๖๔			๑๐.๒๔๓			-๑.๐
เด็ก เกร (๕๐ คน)	๑๓.๒๕	๓.๕๖		๑๓.๑๒	๓.๕๔		๑๑.๕๐	๓.๒๔		๑๔.๑๐	๓.๖๒	

จากตารางที่ ๘ เป็นข้อมูลแสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กจำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๐.๖๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๓๒ และเด็ก เกรจำนวน ๕๐ คน ค่าเฉลี่ยการมองตนเอง ด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๓.๒๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๕๖ เมื่อทดสอบความแตก

ต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ($t_{.๐๐๐๕} = -๓.๘๙๒$) แสดงว่า เด็กดี และ เด็ก เกเร มีการมองเห็นตนเองด้าน Evaluation แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กดี มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองด้าน Activity เท่ากับ ๑๔.๕๘ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑.๑๖ และ เด็ก เกเร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองด้าน Activity เท่ากับ ๑๓.๑๒ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๕๕ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ($t_{.๐๐๐๕} = ๒.๘๑๔$) แสดงว่า เด็กดี และ เด็ก เกเร มีการมองเห็นตนเองด้าน Activity แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เด็กดีมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๖๔ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๑๒ และ เด็ก เกเร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๕๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๖๘ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าทั้ง เด็กดีและ เด็ก เกเรมีการมองเห็นตนเองด้าน Potency คล้ายคลึงกัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๔. เด็กดีมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๓.๑๑ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๕๖ เด็ก เกเร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๑๑ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๖๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เด็กดี และ เด็ก เกเรมีการมองเห็นตนเองด้าน Interpersonal Quality ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สรุป พบว่าการมองเห็นของเด็กดี และ เด็ก เกเรนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ในด้าน Evaluation การประเมินตน เท่ากับ .๐๐๑ ส่วนด้าน Activity เท่ากับ .๐๐๑ แสดงว่าเด็กทั้งสองกลุ่ม มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองแตกต่างกันอย่างมาก ในด้าน Evaluation และ Activity แต่การมองเห็นของเด็กดีและ เด็ก เกเร ที่ไม่แตกต่างกันก็คือ ด้านการใช้กำลังอำนาจ Potency และการมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล Interpersonal Quality (มีความคิดใจโล้เรื่องกัน ที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่า กลุ่ม เด็ก เกเร เป็น เด็กจากสถานฝึกอบรมบ้านกรูณา ซึ่งถือว่า เป็น เด็กที่ต้องคว้สถานเบา และไม่มีความประพฤดิที่รุนแรงมากและเป็นอันตราย รวมทั้งกำลังถูกฝึกฝนควบคุมอย่างใกล้ชิดในเรื่อง

พฤติกรรม ความรุนแรงเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กกระทำผิดโดยทั่วไป บางกลุ่มที่ถูกส่งไปพักตัวที่สถานฝึกและอบรมบ้านฉะเชิงเทรา ซึ่งทำให้เด็กเหล่านี้มีมุมมองคล้ายคลึง อยู่ในระดับเดียวกับเด็กดีในโรงเรียน และด้าน Interpersonal Quality ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความรู้สึกและทัศนคติคล้ายคลึงกับเด็กดี

เนื่องจากข้อมูลในตารางนี้ ครึ่งหนึ่งสนับสนุนสมมติฐาน ข้อ ๒ อีกครึ่งหนึ่งไม่สนับสนุน จึงทำให้ไม่สามารถลงความเห็นว่าแน่นอนได้

ตารางที่ ๔ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเอง โดยจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้านของเด็กที่เรียกว่าดีได้กับเด็กค่อนข้างเกร

กลุ่มของเด็ก	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
เด็กที่เรียกว่าดีได้ (๔๐ คน)	๑๑.๕๘	๒.๗๕	-๑.๕๙๓	๑๔.๗๕	๒.๖๘	-๑.๗๐๖	๑๑.๕๓	๒.๖๑	-๑.๕๒๘	๑๔.๒๐	๒.๓๐	-๑.๑๙๗
เด็กค่อนข้างเกร (๓๕ คน)	๑๓.๐๖	๓.๕๖		๑๕.๘๖	๒.๙๒		๑๒.๘๖	๒.๕๘		๑๔.๘๐	๒.๐๔	

จากตารางที่ ๔ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กที่เรียกว่าดีได้จำนวน ๔๐ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๑.๕๘ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๗๕ และเด็กค่อนข้างเกรจำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๓.๐๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๕๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t_{.๐๒๕} = -๑.๕๙๓$) แสดงว่าเด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กค่อนข้างเกร มีการมองตนเองด้าน Evaluation แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Activity เท่ากับ ๑๔.๗๕ ความ

เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๖๕ และเด็กอ่อนข้าง เกรมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๕.๘๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๘๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t_{.๐๒๕} = -๑.๙๐๖$) แสดงว่า เด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กอ่อนข้าง เกร มีการมองเห็นด้าน Activity ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Potency เท่ากับ ๑๒.๘๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๖๑ และเด็กอ่อนข้าง เกร มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Potency เท่ากับ ๑๒.๘๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๕๕ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t_{.๐๕} = -๑.๕๒๔$) แสดงว่า เด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กอ่อนข้าง เกร มีการมองเห็นด้าน Potency ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๒๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๓๐ และเด็กอ่อนข้าง เกร มีการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๘๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๐๔ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t_{.๐๒๕} = -๑.๑๙๗$) แสดงว่า เด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กอ่อนข้าง เกร มีการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุป ปรากฏว่า

๑. การมองเห็นของเด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กอ่อนข้าง เกรทุกด้านแตกต่างกันอย่างมาก คือ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญด้าน Evaluation เท่ากับ .๐๒๕ ด้าน Activity เท่ากับ .๐๒๕ ด้าน Potency เท่ากับ .๐๕ และด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ .๐๒๕ แสดงว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีความรู้สึก เกี่ยวกับตนเองแตกต่างกันอย่างมากในทุกด้าน

๒. คะแนนเฉลี่ยสูงการมองเห็นของเด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กอ่อนข้าง เกรอยู่ตรงกันที่ด้าน Activity คือ เท่ากับ ๑๕.๘๕ และ ๑๕.๘๖ แสดงว่าเขาเห็นตนเองว่า เป็นผู้มีความประพฤติ กิริยา มารยาท ในเกณฑ์ดีเช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาจากค่าความแตกต่าง ค่า t เฉพาะ

ด้านนี้แล้ว ปรากฏว่าระหว่างเด็กสองกลุ่มนี้ มีความคิดด้านกิริยา มารยาท ยังแตกต่างกัน

๓. คะแนนเฉลี่ยต่ำ การมองเห็นของเด็กที่เรียกว่าดีได้ คือด้าน Evaluation การประเมินตน เท่ากับ ๑๑.๕๘ แสดงว่าเขาเห็นว่าตนมีใช้คนดีมานัก ต่ำกว่าการมองเห็นตนเองด้านอื่น ส่วนเด็กก่อนข้าง เกรคะแนนเฉลี่ยต่ำอยู่ที่ด้าน Potency เท่ากับ ๑๒.๘๖ แสดงว่าเขานิยมใช้กำลังมากพอสมควรทีเดียว

อนึ่ง ความแตกต่างที่มีนัยสำคัญนี้ ชี้ไปในทางตรงกันข้ามกับสมมุติฐาน ข้อ ๑

ตารางที่ ๑๐ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองเห็น โดยจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้านของเด็กที่เรียกว่าดีได้กับ เด็ก เกร

กลุ่มของเด็ก	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
เด็กที่เรียกว่าดีได้ (๕๐ คน)	๑๑.๕๘	๒.๗๕		๑๔.๗๕	๒.๖๘		๑๑.๘๓	๒.๖๑		๑๔.๒๐	๒.๓๐	
			-๒.๓๕๐			๒.๓๒๒			๐.๖๕๑			๐.๑๕๓
เด็ก เกร (๕๐ คน)	๑๓.๒๕	๓.๕๖		๑๓.๑๒	๓.๕๕		๑๑.๕๐	๓.๒๕		๑๔.๑๐	๓.๖๒	

จากตารางที่ ๑๐ ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กที่เรียกว่าดีได้ จำนวน ๕๐ คน มีค่าเฉลี่ยการมองด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๑.๕๘ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๗๕ และเด็ก เกรมีค่าเฉลี่ยการมองด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๓.๒๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๕๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ ($t_{.๐๑} = -๒.๓๕๐$) แสดงว่าเด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็ก เกรมีการมองเห็นด้าน Evaluation แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. เด็กที่เรียกว่าดีได้มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๔.๗๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๒.๖๘ และเด็ก เกรมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ

๑๓.๑๒ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๕๔ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t_{.๐๑} = ๒.๓๒๒$) แสดงว่าเด็กที่เรียกว่าดีได้และเด็ก เกรมีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Activity แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เด็กที่เรียกว่าดีได้มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๔๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๖๑ และเด็ก เกรมีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๕๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๒๕ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๒๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๓๐ และเด็ก เกรมีค่าเฉลี่ยการมองตนเองด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๑๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๖๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปจากตารางพบว่า

๑. การมองตนเองของเด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็ก เกร มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้าน Evaluation เท่ากับ .๐๑ ด้าน Activity เท่ากับ .๐๑ แสดงว่าเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองด้านการประเมินตนเองและ กิริยา มารยาท แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยที่เด็กที่เรียกว่าดีได้ มองตนเองด้านการประเมินต่ำกว่าเด็ก เกร แต่ด้านความประพฤติ มารยาทแล้ว เด็กดีจะเห็นว่าหนคึกว่า

๒. การมองตนเองของเด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็ก เกร มีความคล้ายคลึง ไม่มีความแตกต่างกันในด้านการใช้พลังงาน Potency และทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล Interpersonal Quality แสดงว่าเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ มีภาพเกี่ยวกับตนเองในด้านทั้งสองนี้ เหมือน ๆ กัน

๓. คะแนนเฉลี่ยการมองตนเองสูงของเด็กที่เรียกว่าดีได้ อยู่ที่ด้าน กิริยา มารยาท ความประพฤติ คือ เท่ากับ ๑๔.๗๕ แสดงว่าเด็ก เห็นว่าตนเอง เป็นผู้มีความประพฤติอยู่ในเกณฑ์ที่ดี ส่วนเด็ก เกร คะแนนการมองตนเองอยู่ที่ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงว่าเขาคิดว่าตนเองเป็นผู้มี

มนุษย์สัมพันธ์ที่

๔. คะแนนเฉลี่ยการมองเห็นตนเองของเด็กที่เรียกว่าดีได้ อยู่ทั้งด้านการประเมินตนเอง Evaluation แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้มิได้เห็นว่าเป็นอยู่ในเกณฑ์เท่าไรนัก ส่วนคะแนนเฉลี่ยการมองเห็นตนเองของเด็กเกรออยู่ทั้งด้านการใช้กำลัง พลัง อำนาจ แสดงว่า เขามีภาพเกี่ยวกับตนเอง ค่อนข้างรุนแรง ชอบใช้กำลัง

อนึ่ง ข้อมูลในตารางนี้ มีทั้งที่สนับสนุนและไม่สนับสนุนสมมติฐาน ข้อ ๒ ดังนั้นจึงไม่สามารถลงความเห็นได้เด็ดขาดว่าเป็นอย่างไร

ตารางที่ ๑๑ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองเห็น โดยจำแนกลักษณะการมองเห็นแต่ละด้านของเด็กค่อนข้างเกรอกับเด็กเกรอ

กลุ่มของเด็ก	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
เด็กค่อนข้างเกรอ (๓๕ คน)	๑๓.๐๖	๓.๕๖		๑๕.๘๖	๒.๘๒		๑๒.๘๖	๒.๕๘		๑๔.๘๐	๒.๐๘	
เด็กเกรอ (๔๐ คน)	๑๓.๒๕	๓.๕๖		๑๓.๑๒	๓.๕๔		๑๑.๘๐	๓.๒๘		๑๕.๑๐	๓.๖๒	
			-๐.๒๓๘			๓.๖๗๒			๑.๘๗๘			๑.๐๘๗

จากตารางที่ ๑๑ ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า

๑. เด็กค่อนข้างเกรอจำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Evaluation เท่ากับ ๑๓.๐๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๕๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เด็กค่อนข้างเกรอ และเด็กเกรอมีความคิดเกี่ยวกับตนเองไม่แตกต่างกัน

๒. เด็กค่อนข้างเกรอ มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๕.๘๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๘๒ เด็กเกรอมีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๑๓.๑๒ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๕๔ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของทั้งสอง

กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ ($t .๐๐๐๔ = ๓.๖๗๒$) แสดงว่าเด็กค่อนข้างเกร และเด็กเกรมีความคิดเกี่ยวกับตนในด้าน Activity แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. เด็กค่อนข้างเกร มีค่าเฉลี่ยการมองตนด้าน Potency เท่ากับ ๑๒.๘๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๘๘ และเด็กเกร มีค่าเฉลี่ยการมองตนด้าน Potency เท่ากับ ๑๑.๕๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๒๘ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ($t .๐๒๕ = ๑.๘๗๘$) แสดงว่าเด็กค่อนข้างเกร และเด็กเกร มีการมองตนด้าน Potency แตกต่างกัน

๔. เด็กค่อนข้างเกร มีค่าเฉลี่ยการมองตนด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๘๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๐๕ และเด็กเกรมีค่าเฉลี่ยการมองตนด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๑๔.๑๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๖๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กค่อนข้างเกร และเด็กเกร ไม่มีความคิดเกี่ยวกับตนด้าน Interpersonal Quality แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุป จากตารางผลปรากฏว่า

๑. การมองตนของเด็กค่อนข้างเกร และเด็กเกร พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างน่าเชื่อถือในค่าน Activity กิริยา มารยาท ความประพฤติ เท่ากับ .๐๐๑ ด้าน Potency การใช้กำลัง อำนาจ ความรุนแรง เท่ากับ .๐๒๕ แสดงว่าเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองแตกต่างกัน ไม่เหมือนหรือไม่คล้ายคลึงกันในด้าน Potency การใช้กำลัง และด้าน Activity เด็กค่อนข้างเกรคะแนนสูงกว่า ก็ยอมแสดงว่า มองตนเองว่าเป็นคนมีความประพฤติ กิริยา มารยาทดีกว่า เด็กเกรมองตนเอง เด็กค่อนข้างเกรคะแนนสูงกว่าเด็กเกร แสดงว่าเป็นผู้รักสงบ และไม่นิยมความรุนแรงเท่าเด็กเกร

๒. การมองตนของเด็กค่อนข้างเกร และเด็กเกร พบว่ามีความไม่แตกต่างกัน คล้ายคลึงกันในด้าน Evaluation การประเมินตน และด้าน Interpersonal Quality ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงว่าเด็กทั้งสองกลุ่มมีความคิดเกี่ยวกับตนในด้านทั้งสองเหมือน ๆ กันหรือสอดคล้องกัน

อนึ่ง ข้อมูลใตตารางนี้ไม่สนับสนุนสมมุติฐานข้อ ๒ และกลับชี้ไปในทางตรงกันข้าม

ตารางที่ ๑๒ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การตอบสนองของผู้อื่นหลายฝ่ายที่มีต่อตน ในด้านการประเมิน
ว่าเป็นคนดีหรือไม่ดี

	เด็กดี				เด็กที่เรียกว่าดีได้				เด็กค่อนข้างเกร				เด็ก เกร											
	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน สนิท	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน สนิท	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน สนิท	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน สนิท								
																	เรียน		เรียน		เรียน		เรียน	
																	เรียน	เรียน	เรียน	เรียน	เรียน	เรียน	เรียน	เรียน
ครู	๐.๒๔	๐.๒๑	๐.๑๙	๐.๔๙	๐.๔๗	๐.๒๔	๐.๔๓	๐.๓๒	๐.๐๘	๐.๒๕	๐.๑๕	๐.๒๐	๐.๑๙	๐.๕๓	๐.๔๘	๐.๓๖								
พ่อ		๐.๔๔	๐.๐๙	๐.๔๕		๐.๓๗	๐.๔๗	๐.๒๗		๐.๓๐	๐.๐๗	๐.๑๘		๐.๖๕	๐.๗๖	๐.๖๓								
แม่			๐.๐๔	๐.๒๙			๐.๓๘	๐.๐๘			๐.๒๕	๐.๑๗		๐.๗๔	๐.๕๕									
เพื่อนสนิท				๐.๓๓				๐.๐๑				๐.๑๓				๐.๗๓								

\bar{X} Correlation = ๐.๒๔ \bar{X} Correlation = ๐.๓๐ \bar{X} Correlation = ๐.๑๘ \bar{X} Correlation = ๐.๗๑

จากข้อมูลในตารางที่ ๑๒ เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น จึงขอวิเคราะห์แยกทีละกลุ่ม ดังต่อไปนี้

คือ

ก. กลุ่มเด็กดี

๑. พบว่าเด็กรับรู้การมองจากคนอื่น คือการรับรู้จากครู มีความสัมพันธ์กับการรับรู้จากเพื่อนนักเรียนสูงมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ครูกับพ่อ, ครูกับแม่, ครูกับเพื่อนสนิทไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่า ผู้ที่อยู่ในแวดวงทางสังคมเดียวกันมองเด็กเหมือนกัน แต่ถ้าอยู่กันคนละแวดวงแล้ว เด็กจะรับรู้ว่าคุณอื่นมองแตกต่างกัน เด็กรับรู้ภาพตนเองต่างกันเมื่ออยู่ในโรงเรียนและอยู่ที่บ้าน

๒. เด็กรับรู้การมองจากพ่อและแม่ไม่สัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูง แต่เด็กรับรู้ตนจากพ่อกับเพื่อนสนิท และแม่กับเพื่อนสนิทไม่มีความสัมพันธ์กันเลย แสดงว่าการรับรู้เกี่ยวกับตนเองภายในครอบครัวแตกต่างจากการที่เขาได้รับรู้ตนเองจากเพื่อนสนิท ซึ่งอยู่ในแวดวงทางสังคมที่ต่างกัน

๓. เด็กรับรู้การมองจากผู้อื่น พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับเพื่อนนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พ่อกับเพื่อนสนิท พ่อกับครูไม่ค่อยสัมพันธ์กันเลย หมายความว่าเด็กรับรู้ว่าพ่อของตนต่างไปจากเพื่อนสนิท และครูมอง แต่พอมองอยู่ในระดับใกล้เคียงหรือสอดคล้องกับเพื่อนนักเรียนของลูก ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาเหตุผลอธิบายไม่ได้

๔. เด็กรับรู้ว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างการมองตนเองของเพื่อนสนิทกับเพื่อนนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเด็กดีรับรู้ภาพของตนเองจากเพื่อนสนิท และเพื่อนนักเรียนคล้าย ๆ กัน ไม่มีภาพตนเองแบบอื่นในหมู่เพื่อนเป็นพิเศษ หรืออาจจะกล่าวได้ว่าเด็กเองมีความประพฤติแสดงออกกับเพื่อน ๆ ไม่ต่างกัน จึงรับรู้ว่าคุณมองเขาไม่ต่างกัน

๕. มีค่าสหสัมพันธ์เฉลี่ย (Mean Correlation) เท่ากับ ๐.๒๔

ข. กลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้

๑. พบว่าเด็กรับรู้การมองตนจากผู้อื่น มีความสัมพันธ์กันเป็นบางกรณี เช่น ระหว่างเพื่อนสนิทกับครู เพื่อนสนิทกับพ่อ เพื่อนสนิทกับแม่ แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้มีการรับรู้ตนเองจาก พ่อ แม่ ครู เพื่อนสนิท ใกล้เคียงกัน แต่ในขณะที่เดียวกันนั้น การรับรู้ตนเองจากเพื่อนสนิท และเพื่อนนักเรียน

นั้นต่างกันจึงทำให้ เพื่อนสนิทและ เพื่อนนักเรียนคะแนนไม่สัมพันธ์กัน เลยซึ่งอาจจะเป็น เพราะ เพื่อนสนิทของเด็กกลุ่มนี้ไม่ใช่เพื่อนที่โรงเรียนหรือ เพื่อนกลุ่มนี้บ่ง เขาต่างไปจาก เพื่อนธรรมดาอื่น ๆ

๒. มีความสัมพันธ์กันอย่างพอประมาณระหว่างการรับรู้จากพ่อกับแม่ แสดงว่าเมื่ออยู่ที่บ้าน เขารับรู้ที่พ่อกับแม่มีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเขาใกล้เคียงกัน แต่ความรู้สึกหรือการรับรู้ภาพเกี่ยวกับตัวเขาจากแม่และเพื่อนนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน เลย เป็นข้อมูลที่สนับสนุนแนวความคิดในทางทฤษฎีที่ว่าเด็กที่ยังไม่ถนัดตัวไปในทางที่ผิดมาก จะมีภาพของตนเองที่ไม่คงที่

๓. ค่าสหสัมพันธ์เฉลี่ย (Mean Correlation) เท่ากับ ๐.๓๐

ค. กลุ่มเด็กค่อนข้าง เกเร

๑. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับตนเองของเด็กจากพ่อกับแม่ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่างพ่อกับครู พ่อกับเพื่อนสนิท และพ่อกับเพื่อนนักเรียน เป็นข้อมูลลักษณะเดียวกันกับข้อมูลใน ก.๑

๒. ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการรับรู้การมองจากครูกับพ่อครูกับแม่ เพื่อนสนิทและเพื่อนนักเรียน แสดงว่าเด็กในกลุ่มนี้มีการรับรู้เกี่ยวกับตนเองจากบุคคลอื่น ๆ แตกต่างกันมาก ไม่มีความสอดคล้องหรือใกล้เคียงกันเลย มีความแปรผันสูง ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่วางไว้ว่า เด็กค่อนข้าง เกเรซึ่งเป็นเด็กที่อยู่ระหว่างเด็กดีและเด็ก เกเรนั้น จะรับรู้การประเมินตน (ภาพตนเองว่าเป็นคนดีหรือไม่) จากผู้อื่นค่อนข้างจะสับสนไม่แน่นอน มีความแปรผันสูงกว่าเด็กดี หรือเด็กที่เกเรจริง ๆ

๓. ค่าสหสัมพันธ์เฉลี่ย (Mean Correlation) เท่ากับ ๐.๑๘ แสดงว่าภาพของตนเองไม่คงที่เอามาก ๆ ที่เดียว

ง. กลุ่มเด็ก เกเร

๑. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการที่เด็กรับรู้ตัวตนจากครูและเพื่อนนักเรียน แต่เมื่อ เปรียบ เทียบแล้วความสัมพันธ์อยู่ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่าความสัมพันธ์ของผู้อื่น แสดงว่าครูและเพื่อนนักเรียนมีความคิด เกี่ยวกับตัวเขาไม่สอดคล้องกัน เท่ากับคนอื่นแต่จะดู ที่มีความคิดเกี่ยวกับตัว เขาจะบ่งสอดคล้องกว่า

๒. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงมาก ระหว่างการรับรู้การมองจาก พ่อกับแม่ พ่อกับ เพื่อนสนิท พ่อกับ เพื่อนนักเรียน และแม่กับ เพื่อนสนิท แม่กับ เพื่อนนักเรียน และเพื่อนสนิทกับ เพื่อนนักเรียน แสดงว่าทั้งในครอบครัวและที่โรงเรียน เด็กจะรับรู้ว่าคุณ ๆ คนจะมองตัวเขา คล้ายคลึงไม่แตกต่างกัน

๓. จากตารางค่าสหสัมพันธ์การรับรู้การมองจากคนอื่นแต่ละคู่ของเด็ก เก เร พบว่า ทุกคู่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูง แสดงว่าการรับรู้เกี่ยวกับตนจากบุคคลอื่น ๆ แทบจะ เหมือนกันหรือสอดคล้องกันมาก ซึ่งก็สรุปได้ว่าเด็กกลุ่มนี้มีารรับรู้จากผู้อื่นมั่นคงไม่แปรผัน ตรงตาม สมมุติฐานที่วางไว้ว่า เด็ก เก เรจะมีภาพของตนเองที่มั่นคง แน่นอน และไม่แปรผัน

๔. มีค่าสหสัมพันธ์เฉลี่ย (Mean Correlation) เท่ากับ ๐.๗๑ ซึ่งเป็นเครื่อง สนับสนุนสมมุติฐาน เป็นอย่างดี

สรุป รวมความได้ว่า การรับรู้เกี่ยวกับการที่คนอื่นมองตนเองว่าเป็นคนดีหรือไปส่วนใหญ่ จะมีความสอดคล้องกัน แต่ในแวดวงเดียวกัน ยกเว้นแต่เฉพาะในกลุ่ม เด็ก เก เร เท่านั้นที่การรับรู้จาก แวดวงต่าง ๆ สอดคล้องกันทั้งหมด ซึ่ง เป็นการสนับสนุนสมมุติฐานที่วางไว้

จากตารางที่ ๑๓ พิจารณาจากค่าสหสัมพันธ์ด้าน Activity ของเด็กทั้ง ๔ กลุ่ม พบว่า

๑. มีความสัมพันธ์ทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างการรับรู้จาก พ่อกับแม่ แม่กับเพื่อนสนิท ครูกับพ่อ พ่อกับ เพื่อนนักเรียน พ่อกับ เพื่อนสนิท แม่กับ เพื่อนนักเรียน และครูกับ เพื่อนนักเรียนทั้ง ๔ กลุ่ม

๒. ไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างการรับรู้จาก ครูกับแม่ในกลุ่มของ นักเรียนคือกลุ่ม เด็กดี กลุ่ม เด็กที่ เรียกว่าติได้ และ เด็กค่อนข้าง เก เร แต่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางสถิติ อย่างมีนัยสำคัญสูง ระหว่างครูกับแม่ในกลุ่ม เด็ก เก เร

๓. พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการรับรู้ตนจากคนอื่นทุกคู่ใน กลุ่ม เด็ก เก เร จากสถานฝึกและอบรมบ้านกรงูยา แสดงว่า เด็กกลุ่มนี้มีภาพตนเองมั่นคง แน่นชัด ไม่ แปรผัน เพราะคนอื่นทุกคู่มองเขาเหมือนกันหมด

ตารางที่ ๑๓ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การตอบสนองของผู้อื่นหลายฝ่ายที่มีต่อตน ในด้าน Activity จากปฏิกิริยา

	เด็กดี				เด็กที่เรียกว่าดีได้				เด็กค่อนข้างเกร				เด็กเกร			
	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน
	เรียน				เรียน				เรียน				เรียน			
ครู	๐.๓๓	๐.๑๖	๐.๓๔	๐.๕๓	๐.๗๕	๐.๑๕	๐.๑๖	๐.๘๔	๐.๓๖	๐.๑๖	๐.๑๐	๐.๓๗	๐.๕๖	๐.๖๘	๐.๗๑	๐.๗๒
พ่อ		๐.๔๔	๐.๔๗	๐.๓๗		๐.๗๑	๐.๓๐	๐.๘๗		๐.๕๐	๐.๓๐	๐.๑๘		๐.๖๓	๐.๔๓	๐.๕๕
แม่			๐.๒๘	๐.๑๔			๐.๓๕	๐.๖๐			๐.๕๗	๐.๖๖			๐.๕๗	๐.๖๗
เพื่อนสนิท				๐.๒๖				๐.๖๘				๐.๕๓				๐.๖๓

\bar{X} Correlation = ๐.๓๖ \bar{X} Correlation = ๐.๕๒ \bar{X} Correlation = ๐.๓๗ \bar{X} Correlation = ๐.๖๒

ตารางที่ ๑๔ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้การตอบสนองของผู้ฉ้อหลายฝ่ายที่มีต่อตนในด้าน Potency (พลังอำนาจ)

	เด็กดี				เด็กที่เรียกว่าดีได้				เด็กค่อนข้างเกร				เด็กเกร			
	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน
	เรียน				เรียน				เรียน				เรียน			
ครู	๐.๓๐	๐.๑๖	๐.๓๓	๐.๓๘	๐.๑๑	๐.๑๓	๐.๔๔	๐.๖๘	๐.๑๖	๐.๔๔	๐.๔๘	๐.๔๑	๐.๐๒	๐.๑๕	๐.๑๒	๐.๑๕
พ่อ		๐.๓๑	๐.๓๑	๐.๔๖		๐.๖๕	๐.๓๖	๐.๑๘		๐.๖๑	๐.๓๙	๐.๔๘		-๐.๒๔	๐.๒๑	๐.๑๗
แม่			๐.๒๕	๐.๔๔			๐.๓๖	๐.๐๕			๐.๒๐	๐.๕๑			๐.๐๓	๐.๓๗
เพื่อนสนิท				๐.๒๐				๐.๐๒				๐.๓๔				๐.๓๐

\bar{X} Correlation = ๐.๒๔ \bar{X} Correlation = ๐.๓๐ \bar{X} Correlation = ๐.๔๒ \bar{X} Correlation = ๐.๑๓

จากตารางที่ ๑๔ พิจารณาจากกลุ่มเด็กทั้ง ๔ กลุ่มในด้าน Potency

๑. ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้าน Potency ระหว่างการรับรู้จากครูกับแม่ในด้าน Potency ถึง ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กดี กลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ และกลุ่มเด็กเกเร แสดงว่าทั้ง ๓ กลุ่มนี้ ครูและแม่ จะมีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเด็กแตกต่างกัน

๒. ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้าน Potency ระหว่างการรับรู้การมองจากแม่กับเพื่อนสนิทถึง ๓ กลุ่ม คือในกลุ่มเด็กดี กลุ่มเด็กค่อนข้างเกเร และกลุ่มเด็กเกเร หมายความว่าแม่และเพื่อนสนิทจะมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในเด็กทั้ง ๓ กลุ่มนี้

๓. ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการรับรู้การมองจากครูกับพ่อด้าน Potency ในเด็ก ๓ กลุ่มคือ เด็กที่เรียกว่าดีได้ เด็กค่อนข้างเกเร และเด็กเกเร หมายความว่า ใน ๓ กลุ่มนี้ได้รับรู้ว่า ครูและพ่อบรรยากาศเกี่ยวกับตัวเด็ก ที่แตกต่างกันมาก

๔. มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้าน Potency ระหว่างการรับรู้จากพ่อกับแม่ ในเด็ก ๓ กลุ่มซึ่งเป็นเด็กนักเรียนเหมือนกัน คือกลุ่มเด็กดี กลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ และกลุ่มเด็กค่อนข้างเกเร แสดงว่าในเด็ก ทั้ง ๓ กลุ่มนี้ เขาได้รับรู้ว่าพ่อกับแม่มีทัศนคติและความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเขาเหมือน ๆ กัน

๕. มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้าน Potency ระหว่างการรับรู้การมองจากครูกับเพื่อนนักเรียน ในเด็ก ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กดี กลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ และกลุ่มเด็กค่อนข้างเกเร สำหรับกลุ่มเด็กเกเรในสถาบัน มีข้อน่าสังเกตว่า นอกจากจะได้รับการรับรู้เกี่ยวกับตนเองจากฝ่ายต่าง ๆ ไม่เหมือนกันแล้ว บิดายังมองเด็กต่างไปจากมารดาในทางตรงกันข้ามอีกด้วย ข้อเท็จจริงอันนี้ น่าจะเป็นเครื่องชี้โดยทางอ้อมให้เห็นความไม่เป็นปกติในความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดาได้ด้วยไม่มากนักน้อย และความไม่เป็นปกตินี้เอง อาจทำให้เด็กต้องกลายเป็นเด็กที่เป็นปัญหาไปได้ เนื่องจากพฤติกรรมในด้านพลัง อำนาจ และท่าทีของเด็กในเรื่องนี้ทำให้เด็กล่อแหลมต่อการกระทำผิดได้มาก

จากตารางที่ ๑๕ พิจารณาจากกลุ่มเด็กทั้ง ๔ กลุ่ม ในการมองตนเองด้าน Interpersonal Quality

๑. พบว่าการรับรู้การมองจากคนอื่นคู่ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมี

ตารางที่ ๑๕ แสดงค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้การตอบสนองของผู้อื่นหลายฝ่ายที่มีต่อตนใน Interpersonal Quality

	เด็กดี				เด็กที่เรียกว่าดีได้				เด็กค่อนข้างเกเร				เด็กเกเร			
	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน	พ่อ	แม่	เพื่อน	เพื่อน
	สนิท		นั้ก		สนิท		นั้ก		สนิท		นั้ก		สนิท		นั้ก	
	เรียน				เรียน				เรียน				เรียน			
ครู	๐.๔๗-๐.๐๒	๐.๒๖	๐.๐๓		๐.๖๗	๐.๕๔	๐.๖๓	๐.๗๒	๐.๖๓	๐.๕๒	๐.๕๒	๐.๖๘	๐.๑๗	๐.๕๖	๐.๓๑	๐.๒๕
พ่อ		๐.๔๒	๐.๖๐	๐.๒๑		๐.๕๔	๐.๖๒	๐.๕๑		๐.๖๗	๐.๐๔	๐.๖๑		๐.๔๘	๐.๔๒	๐.๓๓
แม่			๐.๒๘	๐.๑๘			๐.๘๔	๐.๘๘			๐.๕๐	๐.๓๘			๐.๓๐	๐.๓๘
เพื่อนสนิท				๐.๑๔				๐.๘๑				๐.๔๘				๐.๖๑

\bar{X} Correlation = ๐.๓๖ \bar{X} Correlation = ๐.๖๘ \bar{X} Correlation = ๐.๔๘ \bar{X} Correlation = ๐.๓๘

อยู่ทั้ง ๔ กลุ่มได้แก่ การรับรู้จากครูกับแม่ ครูกับเพื่อนสนิท ครูกับเพื่อนนักเรียน พ่อกับแม่ พ่อกับเพื่อนนักเรียน แม่กับเพื่อนสนิท แม่กับเพื่อนนักเรียน เพื่อนสนิทกับเพื่อนนักเรียน

๒. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการรับรู้จาก พ่อกับเพื่อนสนิท ในเด็ก ๓ กลุ่ม คือ เด็กดี เด็กที่เรียกว่าดีได้และเด็กเกเร

๓. มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการรับรู้จากครูกับพ่อ ในเด็ก ๓ กลุ่ม คือ เด็กดี เด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็กค่อนข้างเกเรซึ่งเป็นกลุ่มเด็กนักเรียนด้วยกัน

๔. เป็นที่น่าแปลกใจว่าคำตอบที่ได้จากกลุ่มเด็กดี ส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่าการรับรู้ในเรื่องนี้ ไม่สอดคล้องกัน ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์บางคู่ เช่น ครูกับพ่อ พ่อกับแม่ จะสูงกว่าที่พบในเด็กกลุ่มอื่นก็ตาม ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะหาเหตุผลมาอธิบายปัญหาในเรื่องนี้ได้

ตารางที่ ๑๖ แสดงค่าสหสัมพันธ์เฉลี่ย การที่เด็กรับรู้การตอบสนองของผู้อื่นหลายฝ่ายที่มีต่อตนของเด็กแต่ละกลุ่ม โดยจำแนกลักษณะของการมองแต่ละด้าน

องค์ประกอบการมองตน	ค่าเฉลี่ยสหสัมพันธ์ของการรับรู้การมองตนเองจากผู้อื่น ในเด็กแต่ละกลุ่ม			
	เด็กดี	เด็กที่เรียกว่าดีได้	เด็กค่อนข้างเกเร	เด็ก เกเร
Evaluation	๐.๖๔	๐.๓๐	๐.๑๘	๐.๗๑
Activity	๐.๓๖	๐.๕๒	๐.๓๗	๐.๖๒
Potency	๐.๒๘	๐.๓๐	๐.๕๒	๐.๑๓
Interpersonal Quality	๐.๓๖	๐.๖๘	๐.๔๘	๐.๓๐

ข้อมูลข้างบนนี้ แสดงให้เห็นว่า ในบรรดามีจิตต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของการมองตนนั้น ไม่มีมิติใดที่ให้ข้อมูลสนับสนุนสมมุติฐานตามทฤษฎีอย่างเต็มที่ทุกข้อ และที่น่าแปลกใจมากที่สุดก็คือนักเรียนกลุ่มเด็กดีรับรู้ว่าคุณอื่นของตนไม่สอดคล้องกัน (ผิดไปจากแนวความคิดทางทฤษฎีและสมมุติฐานที่ตั้งไว้) ยิ่งกว่าเด็กในกลุ่มบางกลุ่มในทุกมิติและยิ่งกว่า เด็กในกลุ่มอื่นที่ เหลือในเกือบทุกมิติ ส่วนเด็ก เกเรนั้นการรับรู้สอดคล้องกันใน ๓ มิติเท่านั้น ในขั้นนี้ผู้เขียนจะยังไม่พยายามแปลความหมายของข้อมูล แต่จะขอยก

ไปกล่าวไว้ในผลสรุปรวมกับการแปลความหมายข้อมูลอื่น เพื่อให้ผู้อ่านได้ภาพทั้งหมดที่เต็มรูป

ตารางที่ ๑๗ เปรียบเทียบค่าตัวกลาง เลขคณิต และคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่ผู้อื่นทุกฝ่ายมองเห็น โดยจำแนกลักษณะการมองแต่ละด้านของ เด็กแต่ละประเภท

องค์ประกอบการมองเห็น	เด็กดี		เด็กที่เรียกว่าดีได้		เด็กค่อนข้างเกร		เด็กเกร	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
Evaluation	๖๕.๕๐	๙.๐๘	๖๔.๖๕	๑๐.๑๙	๗๑.๐๖	๑๐.๗๖	๖๕.๐๐	๑๑.๒๒
Activity	๖๕.๙๗	๙.๗๕	๗๑.๒๐	๙.๕๓	๗๑.๑๑	๑๐.๘๖	๖๕.๙๐	๑๑.๐๖
Potency	๖๔.๔๙	๗.๙๔	๗๑.๓๐	๗.๕๑	๗๐.๙๑	๑๐.๓๙	๗๐.๐๐	๙.๙๑
Interpersonal Quality	๗๑.๖๓	๗.๗๕	๗๓.๖๓	๙.๖๖	๗๕.๕๖	๑๐.๐๐	๖๕.๒๕	๑๑.๒๓

จากตารางที่ ๑๗

ค่าเฉลี่ยการที่เด็กรับรู้ว่าผู้อื่นมองเห็น คะแนนสูงสุดของ เด็กดี เด็กที่เรียกว่าดีได้ และ เด็กค่อนข้างเกร ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนเหมือน ๆ กันนั้น จะตรงกันคือ อยู่ที่ด้าน Interpersonal Quality เช่นเดียวกัน คือ ๗๑.๒๓, ๗๓.๖๓ และ ๗๕.๕๖ ตามลำดับ แสดงว่าเด็กรับรู้ว่าผู้อื่นทั้งหลายอันได้แก่ พ่อ แม่ เพื่อนสนิท ครู และเพื่อนนักเรียน มีความคิดเกี่ยวกับเด็กทั้ง ๓ กลุ่มนี้คล้าย ๆ กัน โดยเห็นว่ามีความสามารถมนุษย์สัมพันธ์ทางด้าน Interpersonal Quality ส่วนเด็กเกรซึ่งเป็นเด็กกระทำผิด จากสภาวะพื้นจริงแม้ว่ามีคะแนนเฉลี่ยการที่ผู้อื่นมองเห็นสูงสุดอยู่ที่ด้าน Potency และ Activity คือ ๗๐ และ ๖๕.๙๐ แต่ก็ยังต่ำกว่าเด็กในกลุ่มอื่นอีก ๒ กลุ่ม ทั้ง ๆ ที่ตามหลักเกณฑ์ทางทฤษฎีแล้วน่าจะสูงกว่า จะมีลักษณะตรงกับทฤษฎี เมื่อได้เปรียบเทียบกับกลุ่มเด็กดีเท่านั้น ข้อมูลที่ได้จากเด็กอีก ๒ กลุ่มก็สอดคล้องกับสมมุติฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อได้พิจารณาค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อนึ่งค่าของความเบี่ยงเบนมาตรฐานได้ชี้ให้เห็นความไม่สอดคล้องกันระหว่างการรับรู้จากบุคคลหลายฝ่ายในทุกมิติ ซึ่งเป็น เรื่องที่ผู้เขียนจะให้คำอธิบายในผลสรุป

ตารางที่ ๑๘ แสดงข้อมูล เปรียบเทียบความแตกต่างในการรับรู้การมองตนเองจากผู้อื่นใน
แต่ละด้านระหว่างกลุ่ม เด็กดีกับกลุ่ม เด็กที่ เรียกว่าดีได้

การรับรู้การมองตน จากผู้อื่น	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
ผู้อื่นในกลุ่ม เด็กดี (๓๕ คน)	๖๕.๕๐	๕.๐๘		๖๕.๕๗	๕.๗๘		๖๕.๘๕	๗.๕๕		๗๑.๒๓	๗.๗๔	
ผู้อื่นในกลุ่ม เด็กที่ เรียกว่าดีได้ (๕๐ คน)	๖๘.๖๕	๑๐.๕๐	-๑.๕๕๔	๗๑.๒๐	๕.๕๓	-๐.๕๕๑	๗๑.๓๐	๗.๕๑	-๑.๕๖๘	๗๓.๖๓	๕.๖๖	-๑.๑๕๓

จากตารางที่ ๑๘ แสดงข้อมูลไว้เห็นว่า

๑. การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี มีคะแนนเฉลี่ยด้านการประเมินตน Evaluation เท่ากับ ๖๕.๕๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๐๘ และการรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีคะแนนเฉลี่ยการมองตนด้านการประเมินตน Evaluation เท่ากับ ๖๘.๖๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๕๑ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิมและสถิติทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P = .๐๕$ ($t .๐๕ = -๑.๕๕๔$) แสดงว่าการรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี และผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีการมองตนด้าน Evaluation แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เป็นไปในทางกลับกันกับสมมุติฐานที่วางไว้

๒. การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี มีคะแนนเฉลี่ยการมองตนด้าน Activity เท่ากับ ๖๕.๕๗ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๗๘ การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๗๑.๒๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๕๓ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัชฌิมและสถิติ ของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการรับรู้การมองตนจากผู้อื่นทั้งสองกลุ่มนี้ มีความใกล้เคียงกัน

๓. การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี มีคะแนนเฉลี่ยการมองตนด้าน Potency

การใช้กำลัง ความรุนแรงมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๖๕.๔๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๕๔ การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๗๑.๓๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๕๑ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $F = .๐๕$ ($t .๐๕ = -๑.๕๖๔$) แสดงว่าการรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กดีมีการมองเห็นของเด็kd้าน Potency การใช้กำลังความรุนแรง แตกต่างจากการรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็ เป็นไปในทางกลับกันกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

๕. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กดีมีคะแนนเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Interpersonal Quality ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เท่ากับ ๗๑.๒๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๗๔ การรับรู้จากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๗๓.๖๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๖๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า การรับรู้การมองเห็นของเด็kd้าน Interpersonal Quality ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ไม่แตกต่างจากการรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้

สรุป เมื่อพิจารณาทั้งหมดแล้วจะพบว่า ความแตกต่างระหว่างการรับรู้ว่าคนอื่น มองตนอย่างไรในเด็กทั้ง ๒ กลุ่ม ซึ่งเป็นความแตกต่างที่สนับสนุนสมมุติฐาน บ่อยเฉพาะในประเด็น Potency เท่านั้น การที่ประเด็นอื่นไม่แตกต่างกันหรือแตกต่างไปในทางตรงข้าม แสดงให้เห็นว่าครูได้คัดเลือกเด็กทั้งสองกลุ่มนี้มาได้ตามที่ผู้วิจัยต้องการ และแสดงให้เห็นว่าความประพฤติก่อนของเด็กทั้ง ๒ กลุ่มนี้ใกล้เคียงกันมาก

ตารางที่ ๑๔ แสดงข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในการรับรู้การมองตนเองจากคนอื่น
ในแต่ละด้านระหว่างกลุ่มเด็กดีกับกลุ่มเด็กค่อนข้างเกร

การมองตนจากผู้อื่น	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{Y}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
ผู้อื่นในกลุ่ม เด็กดี (๓๕ คน)	๖๕.๔๐	๘.๐๔		๖๘.๘๗	๘.๗๔		๖๘.๔๕	๗.๙๔		๗๑.๒๓	๗.๗๔	
ผู้อื่นในกลุ่ม เด็ก ค่อนข้างเกร (๓๕ คน)	๗๑.๐๖	๑๐.๗๖	-๒.๓๗๘	๗๑.๑๑	๑๐.๔๖	-๐.๔๗๒	๗๐.๔๑	๑๐.๓๘	-๑.๐๕๕	๗๕.๔๖	๑๐.๐๐	-๑.๔๗๔

จากตารางที่ ๑๔ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า

๑. การรับรู้การมองตนจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กดีมีคะแนนเฉลี่ยด้าน Evaluation การประเมินตน เท่ากับ ๖๕.๔๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๘.๐๔ การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกร มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ ๗๑.๐๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๗๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P = .๐๑$ ($t .๐๑ = -๒.๓๗๘$) แต่เป็นความแตกต่างในทางกลับกันกับสมมุติฐาน

๒. การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี มีคะแนนเฉลี่ยด้าน Activity กิริยา มารยาท เท่ากับ ๖๘.๘๗ มีความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๘.๗๔ การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกร มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ ๗๑.๑๑ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๔๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี มีคะแนนเฉลี่ย ด้าน Potency กำลังการใช้อำนาจ เท่ากับ ๖๘.๔๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๙๔ การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกร มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ ๗๐.๔๑ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๓๘ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. การรับรู้การมองจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี มีคะแนนเฉลี่ยด้านความสัมพันธ์ต่อผู้อื่น เท่ากับ ๗๑.๒๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๗๔ การรับรู้การมองตนจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กค่อนข้าง

เกเร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๗๕.๕๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๐๐ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัธยฐานเลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ $P < ๐.๐๕$ ($t_{.๐๒๕} = -๑.๕๗๕$) แต่ก็ เป็นความแตกต่างในทางกลับกันกับสมมุติฐาน

สรุป จากตารางทั้งหมดแสดงว่า ความแตกต่างระหว่างการรับรู้การมองของคนอื่นในเด็กสองกลุ่มนี้ไม่ได้เป็นตามที่คาดหมายไว้โดยสมมุติฐาน แต่ก็แสดงให้เห็นโดยทางอ้อมว่า เด็กค่อนข้างเกเรรับรู้ภาพตนเองไม่ค่อยจะคงที่ เนื่องจากค่าของ S.D. สูงกว่าของเด็กสีโบทุก ๆ มีติ

ตารางที่ ๒๐ แสดงข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในการรับรู้การที่ผู้อื่นมองตนเองในแต่ละด้านระหว่างกลุ่มเด็กดีกับกลุ่มเด็กเกเร

การมองตนจากผู้อื่น	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
ผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี (๓๕ คน)	๖๔.๔๐	๔.๐๘	๐.๑๗๐	๖๔.๔๗	๔.๗๘	๐.๐๒๕	๖๔.๔๕	๗.๔๘	๐.๗๓๒	๗๑.๒๔	๗.๗๔	๐.๘๘๔
ผู้อื่นในกลุ่มเด็ก เกเร (๔๐ คน)	๖๕.๐๐	๑๑.๒๒		๖๕.๕๐	๑๑.๐๖		๗๐.๐๐	๘.๔๑		๖๕.๒๘	๑๑.๒๓	

จากตารางที่ ๒๐ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า

เด็กรู้ว่าผู้อื่นในกลุ่มเด็กดี และผู้อื่นในกลุ่มเด็กเกเร มีความรู้สึกเกี่ยวกับเด็ก ไม่แตกต่างกันเลย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้านของการรับรู้การมองตนเอง ซึ่งเป็นข้อมูลที่สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้อย่างเต็มที่

ตารางที่ ๒๑ แสดงข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในการรับรู้การที่ผู้อื่นมองตนเอง ในแต่ละด้านระหว่างกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้กับกลุ่มเด็กค่อนข้างเกร

การมองตนจากผู้อื่น	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{Y}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
ผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้	๖๘.๖๕	๑๐.๕๑		๗๑.๒๐	๘.๕๓		๗๑.๓๐	๗.๕๑		๗๓.๖๓	๘.๖๖	
ผู้อื่นในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกร	๗๑.๖๐	๑๐.๗๖	-๐.๘๘๖	๗๑.๑๑	๑๐.๘๖	๐.๐๓๘	๗๐.๘๗	๑๐.๓๘	๐.๑๘๘	๗๕.๕๖	๑๐.๐๐	-๐.๘๐๓

จากตารางที่ ๒๑ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า

เด็กทราบว่า ผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ และผู้อื่นในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกร มีภาพเกี่ยวกับตัวตนของเด็ก เหมือนกันทุกด้านซึ่ง เป็นการสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้โดยปริยาย

ตารางที่ ๒๒ แสดงข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างในการรับรู้การที่ผู้อื่นมองตนเองในแต่ละด้าน ระหว่างกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้กับกลุ่มเด็กเกร

การมองตนจากผู้อื่น	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{Y}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
ผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้	๖๘.๖๕	๑๐.๕๑		๗๑.๒๐	๘.๕๓		๗๑.๓๐	๗.๕๑		๗๓.๖๓	๘.๖๖	
ผู้อื่นในกลุ่มเด็กเกร	๖๕.๐๐	๑๑.๒๖	๑.๕๐๘	๖๘.๘๐	๑๐.๐๖	๐.๕๖๓	๗๐.๐๐	๘.๘๑	๐.๖๖๑	๖๘.๒๘	๑๑.๒๓	๑.๘๕๗

จากตารางที่ ๒๒

๑. การรับรู้การมองตนจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองตนด้านการประเมินตน Evaluation เท่ากับ ๖๘.๖๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๕๑ การรับรู้การมองตนจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กเกร มีค่าเฉลี่ยการมองตน เท่ากับ ๖๕.๐๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เท่ากับ ๑๑.๒๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P = .๐๕$ ($t_{.๐๕} = ๑.๕๐๘$)

๒. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Activity เท่ากับ ๗๑.๒๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๔.๕๓ การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กเกร เท่ากับ ๖๔.๔๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๑.๐๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้าน Potency เท่ากับ ๗๑.๓๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๕๑ การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กเกร เท่ากับ ๗๐.๐๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๔.๕๑ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล Interpersonal Quality เท่ากับ ๗๓.๖๓ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๖๖ การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กเกร เท่ากับ ๖๕.๒๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๑.๒๓ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.๐๕$ ($t_{.๐๕} = ๑.๕๔๗$)

สรุปข้อมูลจากตารางที่ ๒๒ แสดงว่า ความแตกต่างในการรับรู้ทางด้าน Evaluation และ Interpersonal Quality ระหว่างเด็กสองกลุ่มนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนในมิติที่เหลือ ถึงแม้จะไม่สนับสนุนแต่ก็ไม่ถึงกับขัดแย้งกับสมมุติฐานเหล่านั้น

ตารางที่ ๒๓ เปรียบเทียบความแตกต่างที่ผู้อื่นมองเห็น ในแต่ละด้านจากผู้อื่นในกลุ่มเด็ก
ก่อนข้างเเกรและผู้อื่นในกลุ่มเด็ก เเกร

การมองเห็นจากผู้อื่น	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
	\bar{X}	S.D.	t	\bar{Y}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
ผู้อื่นในกลุ่มเด็ก ก่อนข้าง เเกร	๗๑.๖๐	๑๐.๗๖		๗๑.๑๑	๑๐.๕๖		๗๐.๕๑	๑๐.๓๘		๗๕.๕๖	๑๐.๐๐	
ผู้อื่นในกลุ่มเด็ก เเกร	๖๕.๐๐	๑๑.๒๓	๒.๖๓๕	๖๕.๕๐	๑๑.๐๖	๐.๕๘๖	๗๐.๑๐	๘.๕๑	๐.๓๘๗	๖๕.๒๘	๑๑.๒๓	๒.๕๒๑

จากตารางที่ ๒๓

๑. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กก่อนข้างเเกรมีค่าเฉลี่ย ด้าน Evaluation เท่ากับ ๗๑.๖๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๑๐.๗๖ การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็ก เเกร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๖๕.๐๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๑.๒๓ เมื่อทดสอบความแตกต่างของ มัชฌิม เลขคณิตแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ $P < .๐๑$ ($t_{.๐๐๕} = ๒.๖๓๕$)

๒. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็กก่อนข้างเเกร มีค่าเฉลี่ยด้าน Activity เท่ากับ ๗๑.๑๑ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๕๖ การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็ก เเกร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๖๕.๕๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๑.๐๖ เมื่อทดสอบความแตกต่างของ มัชฌิม เลขคณิตแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กก่อนข้างเเกร มีค่าเฉลี่ยด้าน Potency เท่ากับ ๗๐.๕๑ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๘.๕๑ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตแล้ว ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่น ในกลุ่มเด็กก่อนข้างเเกร มีค่าเฉลี่ยด้าน Interpersonal Quality เท่ากับ ๗๕.๕๖ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๐.๐๐ การรับรู้การมองเห็นจากผู้อื่นในกลุ่มเด็ก เเกร มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๖๕.๒๘ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๑๑.๒๓ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ $P < .๐๑$ ($t_{.๐๐๕} = ๒.๕๒๑$)

สรุปจากตารางที่ ๒๓ เป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างการรับรู้ของเด็กในสองกลุ่มไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เลย

ตารางที่ ๒๔ แสดงข้อมูลเปรียบเทียบ ความแตกต่างของการมองเห็นตนเอง ทุก ๆ ด้านระหว่างเด็กดี และเด็กที่เรียกว่าดีได้

กลุ่มของเด็ก	การมองเห็นตนเองทุก ๆ ด้านของเด็ก		
	\bar{X}	S.D.	t
เด็กดี (๓๕ คน)	๕๐.๔๐	๕.๘๒	-๑.๖๑๖
เด็กที่เรียกว่าดีได้ (๔๐ คน)	๕๒.๔๖	๕.๐๘	

จากตารางที่ ๒๔ เด็กดีจำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองทุกด้าน (Evaluation Activity Potency และ Interpersonal Quality) เท่ากับ ๕๐.๔๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๘๒ และเด็กที่เรียกว่าดีได้จำนวน ๔๐ คน ค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองทุกด้าน เท่ากับ ๕๒.๔๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๐๘ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมีซกัม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้วไม่ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ข้อมูลที่ได้มานี้ แม้จะไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้โดยตรง แต่ก็แสดงให้เห็นว่าไม่จำเป็นที่ผู้วิจัยจะต้องแยกกลุ่มเด็กออกมาเป็นพวก ๆ อย่างที่ใช้อยู่นี้ ควรจะแยกเด็กออกเป็นพวก ๆ ในลักษณะที่มีความแตกต่าง ในด้านความประพฤติอย่างชัดเจนเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว (มีเด็กดี และ เด็ก เกเร) อนึ่งข้อมูลนี้ยัง เสนอแนะด้วยว่า ครูผู้คัดเลือกเด็ก อาจจะไม่มีเกณฑ์ที่แน่นอนในการแยกเด็กดีออกจากเด็กที่เรียกว่าดีได้ อย่างเด็ดขาด

ตารางที่ ๒๕ แสดงข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองทุกแง่ระหว่างเด็กดีและเด็กค่อนข้างเกร

กลุ่มของเด็ก	การมองตนเองทุกแง่ของเด็ก		
	\bar{y}	S.D.	t
เด็กดี (๓๕ คน)	๕๐.๔๐	๕.๘๒	-๓.๘๓๑
เด็กค่อนข้างเกร (๓๕ คน)	๕๖.๕๗	๗.๕๔	

จากตารางที่ ๒๕ เด็กดีจำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองทุกแง่ (Evaluation Activity, Potency และ Interpersonal Quality) เท่ากับ ๕๐.๔๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๘๒ และเด็กค่อนข้างเกร จำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองทุกด้าน เท่ากับ ๕๖.๕๗ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๕๔ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว พบว่ามีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .๐๑$ ($t_{.๐๐๑} = -๓.๘๓๑$) ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่าข้อมูลที่ได้มานี้ ถึงแม้จะเป็นไปในทางกลับกันกับที่ได้ระบุไว้ในสมมุติฐาน แต่ก็ชี้ให้เห็นว่าเด็กดีกับเด็กค่อนข้างเกรมองตัวเองต่างกัน และเด็กค่อนข้างเกรมีภาพที่ไม่ค่อยคงที่เหมือนเด็กดี

ตารางที่ ๒๖ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองทุกด้าน ระหว่างเด็กดีกับเด็กเกร

กลุ่มของเด็ก	การมองตนเองทุกด้านของเด็ก		
	\bar{X}	S.D.	t
เด็กดี (๓๕ คน)	๕๐.๔๐	๕.๘๒	-๑.๕๐๕
เด็กเกร (๔๐ คน)	๕๑.๙๘	๒.๓๒	

จากตารางที่ ๒๖ เด็กจำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองทุกด้าน (Evaluation Activity, Potency และ Interpersonal Quality) เท่ากับ ๕๐.๕๐ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๕๒ และเด็กเกรจำนวน ๔๐ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเอง เท่ากับ ๕๑.๔๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๓๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัธยฐานเลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า สมมุติฐานที่ตั้งไว้ถูกต้องทุกข้อ ไม่ว่าจะเป็นประเด็นในเรื่องคุณภาพของภาพเกี่ยวกับตนเอง หรือประเด็นในเรื่องความมั่นคงของภาพ (เด็กเกรมีภาพที่เล็กน้อย)

ตารางที่ ๒๗ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองทุกด้าน ระหว่างเด็กที่เรียกว่าดีได้ กับเด็กค่อนข้างเกร

กลุ่มของเด็ก	การมองตนเองทุกด้านของเด็ก		
	\bar{X}	S.D.	t
เด็กที่เรียกว่าดีได้ (๔๐ คน)	๕๐.๕๕	๕.๐๘	-๒.๗๓๘
เด็กค่อนข้างเกร (๓๕ คน)	๕๖.๕๗	๗.๕๕	

จากตารางที่ ๒๗ เด็กที่เรียกว่าดีได้ จำนวน ๔๐ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองทุกด้าน (Evaluation Activity Potency และ Interpersonal Quality) เท่ากับ ๕๐.๕๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๐๘ และเด็กค่อนข้างเกร จำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองทุกด้าน เท่ากับ ๕๖.๕๗ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๕๕ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัธยฐานเลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .๐๑$ ($t_{.๐๐๑} = -๒.๗๓๘$) แสดงว่าเด็กสองกลุ่มนี้มองตนเองแตกต่างกันในลักษณะที่สอดคล้องกับสมมุติฐานและแสดงให้เห็นโดยปริยายว่าการคัดเลือกเด็กค่อนข้างเกรทำได้ง่ายกว่าและถูกต้องตรงกับความเป็นจริงได้มากกว่าการคัดเลือกเด็กที่เรียกว่าดีได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งชี้ให้เห็นว่าเด็กค่อนข้างเกรจะมีภาพของตนเองไม่มั่นคงเท่ากับเด็กที่เรียกว่าดีได้

ตารางที่ ๒๘ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองเห็นตนเองทุกด้าน ระหว่างเด็กที่เรียกว่าดีได้ กับเด็ก เกเร

กลุ่มของเด็ก	การมองเห็นตนเองทุกด้านของเด็ก		
	\bar{X}	S.D.	t
เด็กที่เรียกว่าดีได้ (๔๐ คน)	๕๒.๔๕	๕.๐๘	๐.๕๓๒
เด็ก เกเร (๔๐ คน)	๕๑.๘๘	๖.๓๒	

จากตารางที่ ๒๘ เด็กที่เรียกว่าดีได้ จำนวน ๔๐ คน มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองทุกด้าน (Evaluation Activity Potency และ Interpersonal Quality) เท่ากับ ๕๒.๔๕ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๐๘ และเด็ก เกเร จำนวน ๔๐ คน มีค่าเฉลี่ยการมองเห็นตนเองทุกด้าน เท่ากับ ๕๑.๘๘ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๖.๓๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างกันของมัชฌิมเลขคณิตของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ข้อมูลในตารางนี้จึงสนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งไว้ทุกข้อ ไม่ว่าจะ เป็นในประเด็น เรื่องคุณภาพของภาพหรือประเด็นใน เรื่องความมั่นคงในภาพนั้น

ตารางที่ ๒๙ เปรียบเทียบความแตกต่างของการมองเห็นตนเองทุกด้าน ระหว่างเด็กก่อนข้างเกเร กับเด็ก เกเร

กลุ่มของเด็ก	การมองเห็นตนเองทุกด้านของเด็ก		
	\bar{X}	S.D.	t
เด็กก่อนข้าง เกเร (๓๕ คน)	๕๖.๕๗	๗.๕๔	๓.๕๖๑
เด็ก เกเร (๔๐ คน)	๕๑.๘๘	๖.๓๒	

จากตารางที่ ๒๔ เด็กอ่อนข้างเกเร จำนวน ๓๕ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองทุกด้าน (Evaluation, Activity, Potency และ Interpersonal Quality) เท่ากับ ๕๖.๕๗ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๗.๕๔ และเด็กเกเร จำนวน ๔๐ คน มีค่าเฉลี่ยการมองตนเองทุกด้าน เท่ากับ ๕๑.๕๔ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๓๒ เมื่อทดสอบความแตกต่างของมัชฌิม เลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .๐๑$ ($t .๐๐๑ = ๓.๔๖๑$) และเมื่อพิจารณาจากค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้การมองตนเองของเด็กทั้งสองกลุ่มจะ พบว่า เด็กอ่อนข้างเกเรซึ่งยังไม่เกเรเต็มตัวนั้น มีภาพของตนเองมั่นคงน้อยกว่าเด็ก เกเรเต็มตัว ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าข้อมูลนี้สนับสนุนสมมุติฐานทุกข้อ

ตารางที่ ๓๐ เปรียบเทียบการมองตนเองกับการรับรู้จากผู้อื่นทั้งหมดรวมกัน โดยแยกลักษณะการมองแต่ละด้าน ในเด็กแต่ละกลุ่ม

กลุ่มของเด็ก	ตัวแปร	Evaluation			Activity			Potency			Interpersonal Quality		
		\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t	\bar{X}	S.D.	t
เด็กดี ๓๕ คน	ฉันมอง	๑๑.๖๓	๒.๓๒	-๔.๙๒๖	๑๔.๕๔	๑.๐๒	๑.๔๘๕	๑๑.๓๔	๒.๑๒	-๕.๒๖๙	๑๓.๓๑	๒.๘๖	-๑.๗๐๙
	คนอื่นมอง	๑๓.๐๘	๑.๘๑		๑๓.๙๙	๑.๙๔		๑๓.๗๐	๑.๕๙		๑๔.๒๕	๑.๕๕	
เด็กที่เรียกว่า ดีได้ ๔๐ คน	ฉันมอง	๑๑.๕๙	๒.๗๕	-๓.๙๕๔	๑๔.๗๕	๒.๖๘	๐.๙๘๐	๑๑.๙๓	๒.๖๑	-๕.๘๙๕	๑๔.๒๐	๒.๓๐	-๑.๑๑๖
	คนอื่นมอง	๑๓.๙๓	๒.๐๘		๑๔.๒๔	๑.๙๑		๑๔.๒๖	๑.๕๐		๑๔.๗๓	๑.๙๓	
เด็กค่อนข้าง เกเร ๓๕ คน	ฉันมอง	๑๓.๐๖	๓.๕๖	-๑.๖๓๖	๑๕.๘๖	๒.๙๒	๒.๗๓๗	๑๒.๘๖	๒.๙๘	-๒.๑๔๙	๑๕.๘๐	๒.๐๔	-๐.๖๐๑
	คนอื่นมอง	๑๔.๖๙	๒.๑๕		๑๕.๒๒	๒.๐๑		๑๕.๑๘	๒.๐๘		๑๕.๐๙	๒.๐๐	
เด็กเกเร ๔๐ คน	ฉันมอง	๑๓.๒๓	๓.๕๖	๐.๓๘๘	๑๓.๑๒	๓.๕๔	-๑.๓๐๓	๑๑.๕๐	๓.๒๙	-๔.๑๑๘	๑๕.๑๐	๓.๖๒	๐.๓๕๖
	คนอื่นมอง	๑๓.๐๓	๒.๒๔		๑๓.๙๘	๒.๒๑		๑๔.๐๐	๑.๙๘		๑๓.๘๖	๒.๒๕	

พิจารณาความแตกต่างของค่า t ในตารางนี้ จะพบว่า

ก. ด้าน Evaluation

(๑) ด้านการประเมินตน Evaluation ในกลุ่มเด็กดี การมองตนเอง และการรับรู้จากคนอื่นทั้งหมดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .๐๐๑$ และแสดงให้เห็นว่าการมองตนเองมีลักษณะค่อนข้างถ่อมตัว

(๒) ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ การมองตนเองและคนอื่น แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $< .๐๐๑$ ซึ่งก็แสดงให้เห็นถึงลักษณะการถ่อมตัวเช่นเดียวกัน

(๓) ในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกเร การมองตนเอง และการรับรู้จากคนอื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ $.๐๕$ แสดงว่า ความประพฤติกของเด็กที่ค่อนข้างเกเรก็เป็นสิ่งที่คนอื่นยังมองไม่เห็นได้ชัด เลยทำให้การมองของคนอื่นดีกว่าการมองตนเอง

(๔) เด็กเกเร การมองตนเอง และการรับรู้จากคนอื่น ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่ากรรมกตติตราอย่าง เป็นทางการว่าเป็นเด็ก เกเร ทำให้คนอื่นมองเห็นได้ง่ายและมีอิทธิพลเหนือการมองตนเองอย่างแจ่มชัด

สรุป จะพบว่า มีเด็ก เกเรเพียงกลุ่มเดียว ที่การมองตนเองและการรับรู้จากคนอื่น ไม่แตกต่างกัน ในขณะที่กลุ่มเด็กที่เป็นเด็กนักเรียน และมีใช้เด็กกระทำผิด จะประเมินตนต่ำกว่าที่ผู้อื่นประเมิน ทั้ง ๓ กลุ่ม

ข. ด้าน Activity

(๑) ในกลุ่มเด็กดี การมองตนเอง และที่รับรู้จากคนอื่นจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P = .๐๕$ แสดงว่าการมองตนเองมีลักษณะค่อนข้างถ่อมตัว เหมือนกับกรณี Evaluation

(๒) ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ การมองตนเองและการรับรู้จากผู้อื่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการมองของคนอื่นมีอิทธิพลเหนือการมองตนเอง

(๓) ในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกเร การมองตนเองและการรับรู้จากผู้อื่น แตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดย $P < .0๑$ แสดงว่าคนอื่นมองเห็นพฤติกรรมในด้าน Activity ได้ไม่ชัดเจน (มองไปในทางที่กว่าตัวเองมอง) และการมองของคนอื่นไม่มีอิทธิพลเหนือการมองตนเอง

(๔) ในกลุ่มเด็ก เเก เร การมองตนเองและการรับรู้จากผู้อื่นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการมีสถานภาพเป็นเด็ก เเก เรอย่าง เป็นทางการทำให้คนอื่นมองเห็นได้แม่นยำ และผลของการมองนั้น ๆ ไม่มีอิทธิพลเหนือการมองตนเองอย่างแท้จริง

สรุป พบว่าอิทธิพลของการรับรู้การมองของคนอื่นที่มีต่อตนเอง ปรากฏอยู่เฉพาะในเด็กสองกลุ่มเท่านั้น

ค. ด้าน Potency

(๑) ในเด็กกลุ่มดี การมองตนเอง และการรับรู้จากผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $< .๐๐๑$ หมายความว่า พฤติกรรมทางด้าน Potency เป็นสิ่งที่คนอื่นมองเห็นได้ไม่ชัดเจน จึงไม่มีอิทธิพลเหนือการมองตนเอง

(๒) ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ การมองตนเองและที่รับรู้จากผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .๐๐๑$ ซึ่งแสดงความหมายอย่างเดียวกัน กับที่ได้พบในกลุ่มเด็กดี

(๓) ในกลุ่มเด็กค่อนข้าง เเก เรการมองตนเอง และการรับรู้จากผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $.๐๑$ ซึ่งแสดงความหมายอย่างเดียวกันกับที่พบในเด็กสองกลุ่มแรก

(๔) กลุ่มเด็ก เเก เร การมองตนเองและการรับรู้จากผู้อื่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .๐๐๑$ หมายความว่าอย่างเดียวกันกับที่ได้กล่าวไว้แล้วสำหรับ ๓ กลุ่มแรก

สรุปทั้ง ๔ กลุ่ม ปรากฏว่าการรับรู้การมองของคนอื่น ไม่มีอิทธิพลเหนือการมองตนเองเลยในทุกกรณี

ด้าน Interpersonal Quality

- (๑) ในกลุ่มเด็กดี การมองตนเอง และการรับรู้จากผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงให้เห็นการยอมรับค่าของเด็กดี
- (๒) ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ การมองตนเองและการรับรู้จากผู้อื่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ แสดงว่าการมองของคนอื่น มีอิทธิพลเหนือการมองของตนเอง
- (๓) ในกลุ่มเด็กค่อนข้างเกเร การมองตนเองและการรับรู้จากผู้อื่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นอิทธิพลดังกล่าวข้างต้น
- (๔) ในกลุ่มเด็กเกเร การมองตนเองและการรับรู้จากการมองของคนอื่น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นอิทธิพลในลักษณะดังกล่าวข้างต้น

สรุป พบว่ามีเด็กถึง ๓ กลุ่ม คือ เด็กที่เรียกว่าดีได้ เด็กค่อนข้างเกเร และเด็กเกเร มีการมองตนเองและการรับรู้จากผู้อื่นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าในด้าน Interpersonal Quality นี้ การรับรู้การมองจากผู้อื่นจะมีอิทธิพลเหนือการมองตนเอง

ตารางที่ ๓๑ ข้อมูลแสดงค่าสหสัมพันธ์รวม (Multiple Correlation) ระหว่างการมองตนเองกับการที่เด็กรับรู้การมองจากผู้อื่น โดยแบ่งเป็นลักษณะการมองแต่ละด้านของเด็กแต่ละกลุ่ม

องค์ประกอบการมองตน	เด็กดี ๓๕ คน df = ๒๙	เด็กที่เรียกว่าดีได้ ๔๐ คน df = ๓๔	เด็กค่อนข้างเกเร ๓๕ คน df = ๒๙	เด็กเกเร ๔๐ คน df = ๓๔
Evaluation	๐.๑๘๖๕๖	** ๐.๕๑๙๖๖	* ๐.๔๙๕๓๘	๐.๓๓๑๒๘
Activity	** ๐.๖๒๗๕๖	** ๐.๕๙๗๖๘	** ๐.๕๔๓๐๓	** ๐.๕๐๙๒๐
Potency	** ๐.๔๘๕๖๖	๐.๓๘๙๐๓	** ๐.๖๘๕๕๑	** ๐.๖๒๑๓๗
Interpersonal Quality	* ๐.๕๙๑๑๖	* ๐.๕๓๖๓๘	๐.๓๐๓๘๕	* ๐.๕๑๑๐๔

* $P > 0.05$

** $P > 0.01$

เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าการรับรู้การมองของคนอื่นมีอิทธิพลเหนือการมองตนเองอย่างไร ผู้วิจัยขอ เสนอข้อมูลที่แสดงปรากฏการณ์นี้โดยตรงในรูปของค่าสหสัมพันธ์รวม ซึ่งปรากฏผลที่ศึกษาพบดังต่อไปนี้

ก. ด้าน Evaluation กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างการมองตนเอง และที่รับรู้จากผู้อื่นทั้งหมด มีเฉพาะกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้ (มีระดับนัยสำคัญเท่ากับ .๐๑) และกลุ่มเด็กค่อนข้าง เกเร (มีระดับนัยสำคัญเท่ากับ .๐๕) ส่วนกลุ่มที่ไม่มีความสัมพันธ์ในด้านนี้ คือกลุ่มเด็กดี และกลุ่มเด็ก เกเร ข้อมูลนี้แสดงว่าการประเมินค่าตัวเองและการรับรู้การประเมินค่าจากคนอื่น เป็นเรื่องอธิบายด้วยหลักทฤษฎีไม่ได้

ข. ด้าน Activity ปรากฏว่าทุกกลุ่มมีความสัมพันธ์กันสูงถึงระดับ .๐๑ ทุกกลุ่ม แสดงว่าในด้านกิริยา มารยาทแล้ว เป็นปรากฏการณ์ที่เห็นได้ชัดเจน ซึ่งทำให้การมองตนเองกับการมองของคนอื่นสอดคล้องกัน และก็ เป็นปรากฏการณ์อย่าง เดียวเท่านั้นที่ให้ผลอย่าง เดียวกัน ใน เด็กทุกกลุ่ม (สอดคล้องกับทฤษฎี)

ค. ด้าน Potency กลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างการมองตนเอง และที่รับรู้จากผู้อื่นได้แก่ กลุ่มเด็กดี เด็กค่อนข้าง เกเร และเด็ก เกเร ทั้ง ๓ กลุ่มมีระดับนัยสำคัญที่ .๐๑ เหมือนกัน แสดงว่าการไว้กำลังและความรุนแรงหรือใช้อำนาจมากน้อยประการใด เป็นสิ่งที่รับรู้ได้ง่ายถ้าเด็กมีบทบาทและท่าทีที่แน่ชัดไปในทางใดทางหนึ่ง

ง. ด้าน Interpersonal Quality ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างการมองตนเองกับที่รับรู้จากผู้อื่นทั้งหมด ปรากฏให้เห็นในกลุ่ม เด็กดี เด็กที่เรียกว่าดีได้ และเด็ก เกเร ในทั้ง ๓ กลุ่ม มีความสัมพันธ์ในระดับนัยสำคัญที่ .๐๕ เท่ากัน แสดงว่าความประพฤติในด้านนี้ เป็นเรื่องที่มองเห็นได้ยาก ไม่ว่าจะ เป็นในด้านตนเองมอง หรือคนอื่นมอง แต่ก็พอจะใช้หลักทฤษฎีอธิบายได้

สรุปรวมความแล้ว พอจะกล่าวได้ว่า นอกจากประเด็นการประเมินค่าหรือคุณภาพของบุคคลแล้ว ประเด็นอื่น ๆ ที่เหลือเป็นเครื่องวัดความสัมพันธ์ระหว่างการมองตนเองกับการรับรู้การมองของคนอื่นได้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าเด็กจะมีความประพฤติอย่างไร และมี Commitment ในบทบาทมากน้อยแค่ไหน

ตารางที่ ๓๒ แสดงข้อมูลสหสัมพันธ์ส่วนย่อย (Partial Correlation) ระหว่างคะแนนการมองเห็นเอง กับคะแนนที่เด็กรับรู้การมองเห็นจากคนอื่นในแต่ละด้านและสำหรับ เด็กแต่ละกลุ่ม (ในระดับสำคัญ .๐๕)

กลุ่มของเด็ก	การมองเห็นเอง ด้านต่าง ๆ	สัมพันธ์ประจักษ์				
		พ่อ	เพื่อน นักเรียน	แม่	เพื่อน สนิท	ครู
เด็กดี df = ๒๙	Evaluation	-๐.๐๕๗๑	๐.๐๕๓๙	๐.๐๗๘๘	-๐.๐๒๐๕	๐.๑๑๘๗
	Activity	-๐.๐๑๘๑	๐.๑๓๓๘	๐.๒๖๗๖	๐.๑๗๑๑	๐.๓๒๔๙*
	Potency	๐.๐๙๒๒	๐.๐๑๐๘	๐.๓๒๘๓*	-๐.๐๐๓๖	๐.๒๕๑๕
	Interpersonal Quality	๐.๒๗๘๑	๐.๓๐๑๕*	๐.๐๑๙๙	-๐.๑๐๓๐	๐.๑๘๗๒
เด็กที่เรียก ว่าดีได้ df = ๓๔	Evaluation	๐.๐๕๐๖	๐.๓๐๕๖*	๐.๑๘๘๗	๐.๑๖๘๓๑	๐.๐๙๙๙
	Activity	๐.๓๔๕๒*	๐.๓๐๕๕*	๐.๒๘๑๐	๐.๒๘๓๙*	-๐.๑๒๑๐
	Potency	๐.๑๗๗๙	๐.๑๗๘๗	๐.๐๑๕๕	-๐.๒๑๐๕	๐.๒๒๐๒
	Interpersonal Quality	๐.๐๒๖๗	-๐.๑๕๖๙	-๐.๑๘๖๓	๐.๓๒๖๐*	๐.๑๘๗๖
เด็กค่อนข้าง เกร df = ๒๙	Evaluation	๐.๒๖๘๓	๐.๐๙๑๙	๐.๑๙๕๑	๐.๐๑๙๒	๐.๑๖๗๐
	Activity	-๐.๑๕๐๘	-๐.๑๕๗๑	๐.๒๓๖๐	๐.๓๒๗๑*	๐.๔๒๘๗
	Potency	๐.๐๑๙๘	๐.๔๕๖๖**	๐.๒๘๕๓	๐.๑๖๕๐	๐.๐๗๙๘
	Interpersonal Quality	-๐.๐๕๓๖	-๐.๐๖๘๘	๐.๐๒๑๑	-๐.๐๕๕๘	๐.๒๘๘๗*
เด็กเกร df = ๓๔	Evaluation	๐.๑๙๒๓	-๐.๒๕๘๒	-๐.๑๓๑๑	๐.๑๒๓๓	๐.๑๘๓๙
	Activity	๐.๑๙๓๗	-๐.๐๑๑๓	-๐.๐๒๕๘	๐.๓๕๐๗**	๐.๒๕๑๕
	Potency	๐.๔๖๗๗**	๐.๑๐๘๘	-๐.๓๓๗๒*	-๐.๒๕๑๗	๐.๔๘๙๙**
	Interpersonal Quality	๐.๑๒๓๕	๐.๑๓๙๘	๐.๑๑๑๗	-๐.๓๘๗๒**	๐.๐๓๘๑

* $P > 0.05$

** $P > 0.01$

ข้อมูลในตารางที่ ๓๒ ให้ความหมายดังต่อไปนี้ คือ

ก. ในกลุ่มเด็กดี

ด้าน Evaluation พบว่าตัวแปรตาม (การมองตนเองของเด็ก) ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ (การที่เด็กรับรู้การมองจากคนอื่น) เลย แสดงว่าการมองตนเองด้าน Evaluation ของเด็กดีไม่ขึ้นกับการที่เด็กรับรู้จากผู้อื่น

ด้าน Activity พบว่าในกลุ่มเด็กดีตัวแปรตาม (การมองตนเองของเด็ก) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ การรับรู้การมองจากครู แสดงว่าครูมีอิทธิพลต่อการมองตนเองของเด็ก ในด้านกิริยา มารยาท

ด้าน Potency พบว่าในกลุ่มเด็กดีตัวแปรตาม (การมองตนเองของเด็ก) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ คือ การรับรู้การมองจากแม่ แสดงว่า แม่จะเป็นบุคคลสำคัญ ในการที่จะทำให้เด็กมองตนเองในด้านการใช้พลังอำนาจในแบบใด

ด้าน Interpersonal Quality พบว่าเด็กดีนั้น ตัวแปรตาม (การมองตนเองของเด็ก) มีความสัมพันธ์กับ การที่เด็กรับรู้การมองตนเองจากเพื่อนนักเรียน แสดงว่าเด็กดีมีความสัมพันธ์ของเขาต่อผู้อื่น จะมีรูปแบบเช่นใด ขึ้นกับการรับรู้การมองจากเพื่อนนักเรียนของเขา

ข. ในกลุ่มเด็กที่เรียกว่าดีได้

ด้าน Evaluation พบว่าการมองตนเองของเด็ก มีความสัมพันธ์กับการที่เด็กรับรู้การมองตนเองจากเพื่อนนักเรียน แสดงว่าเด็กที่เรียกว่าดีได้ จะมีการมองตนเองด้านการประเมินตนเองตามที่เขารับรู้จากเพื่อนนักเรียน

ด้าน Activity พบว่าการมองตนเองของเด็กมีความสัมพันธ์กับการที่เด็กรับรู้การมองตนเองจากพ่อ เพื่อนนักเรียน และเพื่อนสนิท หมายความว่าเด็กที่เรียกว่าดีได้ จะมีการมองตนเองในด้านกิริยา มารยาท ตามที่เขารับรู้การมองจากพ่อ เพื่อนนักเรียน และเพื่อนสนิทของเขา

ด้าน Potency พบว่าตัวแปรตาม (การมองตนเองของเด็ก) ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ (การรับรู้การมองตนเองจากผู้อื่น) แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้ การใช้พลัง อำนาจ หรือความรุนแรง จะไม่เกี่ยวข้องกับการรับรู้จากผู้อื่นเลย

ด้าน Interpersonal Quality พบว่าการมองตนเองของเด็ก มีความสัมพันธ์กับการที่เด็กรับรู้การมองตนเองจากเพื่อนสนิท แสดงว่าเด็กรับรู้ที่ เพื่อนสนิทมองตนเองในแบบใด เด็กก็มักจะมีการมองตนด้วยค่าความสัมพันธ์กับผู้อื่นแบบนั้น

ค. ในกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียน

ด้าน Evaluation พบว่าตัวแปรตาม ไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระใด ๆ เลย แสดงว่าการมองตนเองของเด็ก ไม่เกี่ยวข้องกับการที่เด็กรับรู้การมองตนเองด้าน Evaluation จากผู้อื่น

ด้าน Activity พบว่าการมองตนเองของเด็กมีความสัมพันธ์กับการที่เด็กรับรู้การมองตนเองจากเพื่อนสนิท และครู แสดงว่าการที่เด็กรับรู้การมองตนเองจากครูและเพื่อนสนิทจะมีอิทธิพลต่อเด็กในการที่เด็กมองตนเองในด้าน การแสดงออกเกี่ยวกับกิริยา มารยาท

ด้าน Potency พบว่าตัวแปรตาม (การมองตนเองของเด็ก) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ (การรับรู้การมองตนเองจากเพื่อนนักเรียน) แสดงว่า การมองตนเองของเด็กเกี่ยวกับ การใช้พลัง อำนาจนั้น เด็กจะมองตนเองอย่างไร ขึ้นกับการที่เด็กรับรู้ที่ เพื่อนนักเรียนมองเขาแบบนั้น

ด้าน Interpersonal Quality พบว่า ตัวแปรตาม (การมองตนเองของเด็ก) มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระ (การรับรู้การมองตนเองจากครู) แสดงว่า เด็กจะมีการมองตนเองในแบบใด ขึ้นกับที่เขารับรู้ที่ ครูมองเขาแบบใด เกี่ยวกับการมองตนเองด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ด้าน Evaluation การมองตนเองของเด็กไม่มีความสัมพันธ์กับ การรับรู้การมองตนเองจากคนอื่น แสดงว่า การมองตนเองด้านการประเมินของเด็กนั้นไม่ขึ้นกับการรับรู้การมองตนเองจากผู้อื่นทั้งสิ้น

ด้าน Activity การมองตนเองของเด็ก จะมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ การมองตนเองจาก เพื่อนสนิท แสดงว่า เด็กจะมองตนเองใน ด้านกิจกรรม มารยาทอย่างไร ขึ้นกับการที่เขาได้รับรู้จาก เพื่อนสนิทว่าของ เขาในรูปใด

ด้าน Potency การมองตนเองของเด็กจะมีความสัมพันธ์กับการรับรู้การมองจาก พ่อ แม่ และครู แสดงว่า เด็กจะมองตนเองในด้านการใช้พลัง อำนาจ ความรุนแรง แบบใด ขึ้นกับที่เขาได้รับรู้ ว่า พ่อ แม่ และครูมอง เขาแบบนั้น

ด้าน Interpersonal Quality การมองตนเองของเด็ก จะมีความสัมพันธ์กับการที่เด็กรับรู้การมองจาก เพื่อนสนิท หมายความว่า เด็กจะมองตนเองในด้านการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นแบบใดนั้นขึ้นกับการที่เด็กรับรู้ ว่า เพื่อนสนิทมอง เขาแบบใด

เมื่อพิจารณาารวมกันไปถึง ๔ กลุ่ม ก็พบว่า การรับรู้จากคนอื่นที่มีความสำคัญต่อการมองตนเองของเด็ก ๆ นั้น เป็นการรับรู้จากเพื่อนสนิท เพื่อนนักเรียน และครู ตามลำดับ แต่ข้อมูลที่ได้นี้ก็ไม่ได้สอดคล้องต่อกันในทุก ๆ ด้าน นอกจากนั้น ยังชี้ให้เห็นด้วยว่าความประพฤติกี่ช่วยให้การรับรู้การมองของคนอื่นสอดคล้องกับการมองตนเองพอประมาณนั้น ได้แก่ พฤติกรรมทางด้าน Activity เป็นสำคัญ รองลงมา ก็เป็น Potency ส่วนด้านอื่นที่เหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้าน Evaluation ไม่เป็นเหตุเป็นผลกันเลยก็ว่าได้

ตารางที่ ๓๓ เปรียบเทียบการมองเห็นของเด็กและการที่เด็กรับรู้การมองจากผู้อื่น
ทุกด้านของเด็กแต่ละกลุ่ม

กลุ่มของเด็ก	ตัวแปร	การมองเห็นทุกด้านของเด็ก		
		คะแนนรวม	\bar{X}	ค่าความแตกต่าง
เด็กดี ๓๕ คน	ฉันมอง	๑๗๖๔	๕๐.๔๐	๔.๖๑
	คนอื่นมอง	๔๖๒๔	๕๕.๐๑	
เด็กที่เรียกว่า ดีได้ ๕๐ คน	ฉันมอง	๒๐๔๔	๕๒.๔๕	๔.๕๑
	คนอื่นมอง	๑๑๓๔๑	๕๖.๔๖	
เด็กค่อนข้าง เกร ๓๕ คน	ฉันมอง	๑๔๔๐	๕๖.๕๗	๑.๑๔
	คนอื่นมอง	๑๐๐๔๔	๕๗.๗๑	
เด็กเกร ๕๐ คน	ฉันมอง	๒๐๒๓	๕๐.๕๘	๒.๔๒
	คนอื่นมอง	๑๐๖๔๔	๕๓.๕๐	

จากตารางที่ ๓๓ เป็นข้อมูลแสดงให้เห็นว่า

๑. ในทั้ง ๔ กลุ่ม คือกลุ่มเด็กดี เด็กที่เรียกว่าดีได้ เด็กค่อนข้างเกร และเด็กเกรพบว่า คะแนนสูงสุดของการมองเห็นเองทุกด้าน อยู่ที่กลุ่มเด็กค่อนข้างเกร คือ เท่ากับ ๕๖.๕๗ แสดงว่าเด็กกลุ่มนี้มองเห็นเองดี เหนือกว่าเด็กกลุ่มอื่น ๆ

๒. ในกลุ่มเด็กดี เด็กที่เรียกว่าดีได้ เด็กค่อนข้างเกร และเด็กเกร พบว่า คะแนนต่ำสุดของการมองเห็นเองทุกด้าน อยู่ที่การมองเห็นของกลุ่มเด็กดี คือ ๕๐.๔ หมายถึงว่าเด็กดีจะมองเห็นเองต่ำกว่าเด็กประเภทอื่นมองเห็น

๓. พิจารณาจากค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการมองเห็นเอง และการที่ผู้อื่นมองเห็น จะพบว่าความแตกต่างสูงสุดอยู่ที่กลุ่มเด็กดี คือ ๔.๖๑ แสดงว่าเด็กดีและผู้อื่นมองเห็นเด็กดีแตกต่างกันมาก

ค่าความแตกต่างต่ำสุดอยู่ที่กลุ่ม เด็กค่อนข้างมาก เรา คือ ๑.๑๔ แสดงว่าเด็กค่อนข้าง
เกเรมองตน และผู้อื่นมองไม่แตกต่างกัน เท่ากลุ่มอื่น